

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ



ΤΕΥΧΟΣ 4 - ΕΤΟΥΣ 2016

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

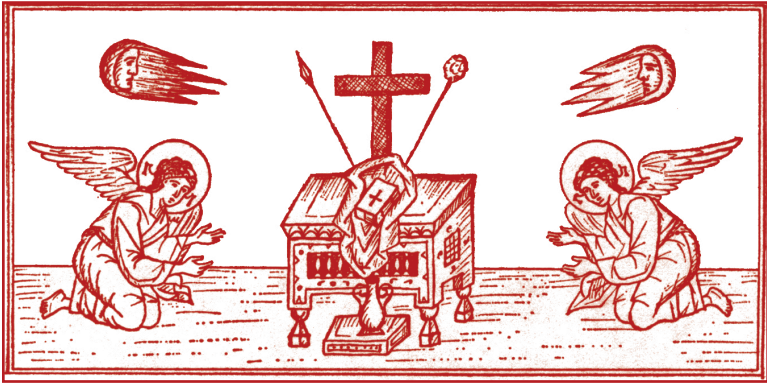
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 4 - ΕΤΟΥΣ 2016

Περιεχόμενα

Εισαγωγικόν	1
Ἡ διὰ Θαυμάτων Ἑγερση τοῦ Ἱεροῦ μας Αγώνα	6
Ἀρσένιος Σακελλάρης Ἱερομόναχος (1873-1938)	38
Διαμαρτυρία τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τὴν Δ' Ἐθνοσυνέλευσιν	41
Διαμαρτυρία τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν	43
Οἱ Ὁρθόδοξοι κατὰ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου	46
Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου: Οἱ ἐξ αὐτοῦ κίνδυνοι	49
Ἡμερολογιακὰ (Κύπρος)	52
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος τέταρτον (1927)	53

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθήναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com



Εισαγωγικόν

ΚΑΤΟΠΙΝ ἀρκετῆς καθυστερῆσεως, εὐρισκόμεθα στήν εὐχάριστο θέσι νά προβαίνουμε στήν ἔκδοσι καί κυκλοφόρησι τοῦ τετάρτου τεύχους τοῦ Περιοδικοῦ μας, γιά τὸ ἔτος 2016.

Στήν ὕλη του περιλαμβάνεται πρωτίστως ἓνα ιδιαίτερα σημαντικό κείμενο, στήν στήλη «Ἱστορικές Σελίδες», τὸ ὁποῖο παρουσιάσθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὡς Εἰσήγησις σὲ εἰδικὴ Ἐκδήλωσι ἐντὸς Ἱεροῦ Ναοῦ μας, καί ὑπέστη σχετικὴ ἐπεξεργασία ὥστε νά δημοσιευθῇ ἐνταῦθα. Τίτλοφορεῖται «*Ἡ διὰ θαυμάτων ἔγερση τοῦ Ἱεροῦ μας Αγώνα*» καί συντάκτης του εἶναι βασικὸς συνεργάτης μας στήν ἔκδοσι τοῦ μετὰ χειρᾶς ἱστορικοῦ Περιοδικοῦ, διακρινόμενος γιά τὴν φιλοπονία καί ἐπιμελῆ ἐρευνητικότητά του, προκειμένου νά ἔλθουν στὸ φῶς, νά διασωθοῦν καί νά γνωστοποιηθοῦν ἄγνωστα ἐν πολλοῖς θαυμαστὰ περιστατικὰ καί μαρτυρίες, ἀπὸ δημοσιεύματα τῶν πρώτων ἐκείνων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924.

Τὸ κείμενο αὐτὸ μᾶς ἐξιστορεῖ πλέον τῶν 20 Θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὡς «σημεῖα» ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν Παναγία μας καὶ ἀπὸ Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ στερεώσουν τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς στὸν τίμιον καὶ ἱερὸ Ἀγῶνα τοὺς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Παραδόσεως. Καὶ γιὰ τὸ ἀληθὲς καὶ ἀναμφίβολον, τὰ σημεῖα καὶ θαύματα αὐτά, τὰ ὁποῖα παρατίθενται ἐνδεικτικῶς καὶ δὲν καλύπτουν βεβαίως τὸ σύνολο ὄσων ἔχουν σημειωθῆ καὶ καταγραφῆ, λαμβάνονται κυρίως ἀπὸ τὸν κοσμικὸν τύπο τῶν ἡμερῶν ἐκείνων μὲ ἀκριβῆ παράθεσι τῆς πηγῆς προελεύσεως.

Καὶ ὡς φαίνεται, ἐφ' ὅσον πιστεύουμε στὸ Γραφικὸν «καιρὸς παντὶ πράγματι» (Εκκλ. γ' 1), τώρα ἦταν ἀνάγκη νὰ δημοσιοποιηθοῦν αὐτά, μετὰ καὶ τὴν ψευδο-σύνοδο τῶν Οἰκουμενιστῶν στὴν Κρήτη τὸν παρελθόντα Ἰούνιο, ὥστε νὰ ἀποδειχθῆ σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἐξ ἀρχῆς οἱ πρώϊμοι Οἰκουμενισταὶ μὴ ἔχοντες τὴν θεία εὐλογία καὶ ἐπιδοκιμασία, ἦταν ἐπόμενο καὶ ἀναπόδραστο νὰ φθάσουν σὲ μείζονα καταφρόνησι.

Τὰ Θαύματα εἶναι ἐπίσης ἐνισχυτικὰ τῶν ποικιλοτρόπως δοκιμαζομένων Γνησίων Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι στὶς δύσκολες ἡμέρες ποὺ διερχόμεθα δέχονται καταιγισμὸ πολεμικῆς, ἀπορρίψεως καὶ ἐχθρότητος πανταχόθεν. Ὅμως, «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν»!

Εἰδικῶς γιὰ τὸ δίκαιο καὶ θεάρεστο τῆς ἐμμονῆς τῶν Ὁρθοδόξων ἀνέκαθεν στὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο, μετὰ μάλιστα τὴν Παπικὴ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι τοῦ ΙΣΤ' αἰ., ὁ Θεὸς ἔδειξε Θαύματα. Γράφει περὶ τούτου χαρακτηριστικὰ ὁ

πολύσοφος καὶ πολυγραφότατος Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος:

«Ὅτι περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ Καλανταρίου (Ἡμερολογίου) τοῦ ἐδικοῦ μας, παρά εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλανταρίου τῶν Λατίνων, φανερόν εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα ὅπου ἔδειξε καὶ δεικνύει ἕως τώρα δι' αὐτὸ» (βλ. Ι. Πηδάλιον, σελ. 9, ὑποσημείωσις ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ζ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος).

Ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις τοῦ 1924 στὸν Ὁρθόδοξο κόσμον, ἦταν τὸ πρῶτον πρακτικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὅπως εἶχε προβλεφθῆ ἀπὸ τὸ αἰρετικὸν Διάγγελμα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920. Ἡ ἀποδοχὴ «ἐνιαίου ἡμερολογίου» ἀποσκοποῦσε πασιφανῶς στὴν καθιέρωσιν τοῦ συνεορτασμοῦ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους/αἰρετικούς, ὥστε νὰ μειώνεται ἡ αἰσθησις τῆς διακρίσεως, νὰ σμικρύνεται τὸ χάσμα καὶ νὰ ὑπάρχη ἡ κατάλληλη ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ κατάλληλον κλίμα, πνευματικῶς καὶ ψυχολογικῶς, γιὰ προσέγγισιν καὶ συνάφειαν σὲ ἕδαφος ἀλλότριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διότι τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιον, ὅπως τότε ἐργάζετο καὶ ὁ Ἅγιος Ἰερόδωρος πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος ὁ Ὁμολογητὴς, ἀποτελεῖ «**φραγμὸν**» ἔναντι τῆς ἐπιβουλῆς τῶν αἰρετικῶν, θεωρεῖται καὶ εἶναι «**προμαχὼν**» τῆς Ὁρθοδοξίας, πὺν τὴν διαχωρίζει καὶ ἐξωτερικῶς/αἰσθητικῶς ἀπὸ τὴν ἑτεροδοξία/κακοδοξία στὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν (ἂν βεβαίως ὑποθέσουμε ὅτι ἀπέμειναν νηστεῖες στοὺς ἑτεροδόξους!), ἀλλὰ καὶ λογίζεται καὶ λειτουργεῖ ὡς

«ἄμυνα» τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τῆς παραφθορᾶς τῆς Χριστιανοσύνης.

Ἄρα λοιπόν, ὅσοι ἀντετάχθησαν ἠρωϊκῶς ἔναντι τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, ἔλαβαν δικαίως τὴν θεόθεν βεβαιώσεις τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος των, διότι ἐπρόκειτο νὰ σηκώσουν τὸ βάρος καὶ νὰ ὑποστοῦν τὶς συνέπειες τῆς Ὁμολογίας των, ἤτοι τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς ποὺ ἐξαπελύθησαν ἐπὶ δεκαετίες ἔναντίον των. Ἄνευ τῆς θείας παρηγορίας καὶ ἐνισχύσεως θὰ ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ ἀνθέξουν καρτερικῶς καὶ νὰ μᾶς κληροδοτήσουν τὴν ἱερὰ Παρακαταθήκη.

Ὅμως, ἡ διὰ τῆς βίας προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας, καταδεικνύει περὶτρανα ὅτι οἱ Μεταρρυθμισταὶ δὲν ἐνεπνέοντο ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια καὶ Χάρι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὸν πειρασμό.

Τὸ ὑπόλοιπο ὑλικὸ τοῦ τεύχους μας αὐτοῦ ἀποτελεῖ μία σαφῆ ἐπιβεβαίωσι τῶν ἀνωτέρω. Στὶς «Μορφές» τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος παρουσιάζεται μὲ λιτότητα ὁ Ὁμολογητὴς Ἱερομόναχος π. Ἀρσένιος Σακελλάρης (†1938), ὁ ὑποστάς κακώσεις καὶ φυλακίσεις χάριν τῆς ἐμμονῆς καὶ δραστηριότητός του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ὁ ἀγωνισθεὶς μετὰ θείου ζήλου, εὐτόλμου παρηγορίας καὶ εὐαγγελικῆς ἀπλότητος.

Στὰ «Ἐπίσημα Κείμενα» δημοσιεύονται δύο Διαμαρτυρίες τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων σχετικὰ μὲ τοὺς βιαίους διωγμοὺς ποὺ ὑφίσταντο οἱ διακρατοῦντες τὴν Ἐορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀρχῆς τῆς Καινοτομίας. Δι' αὐτῶν, αἰτοῦνται σεβασμὸ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἐλευθερίας των, δηλοῦντες ὅτι ἡ βία δὲν θὰ κατισχύσῃ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ εὐχόμενοι ἐγκαρδίως

νὰ γίνη ἐπὶ τέλος κατανοητὸ τὸ βάθος καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀγνωτάτου Ἀγῶνος τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀδιαφθόρου καὶ ἀσαλεύτου τῆς Πίστεως, ἄνευ τῆς ὁποίας οὔτε Πατρίς οὔτε Ἐλευθερία δύναται νὰ ὑπάρξῃ!

Ἐπίσης, δημοσιεύονται τρία χαρακτηριστικὰ κείμενα ὡς Ἐπιστολές καὶ Ἄρθρα στὸν τύπο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπολογητικοῦ περιεχομένου, ἀποδεικνύοντα μὲ δυναμισμό καὶ σαφήνεια τὸ σφάλμα τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως, τὰ θλιβερά της ἀποτελέσματα, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς κινδύνους.

Τέλος, γίνεται κατατοπιστικὴ παρουσίασις ἰδιαιτέρως σημαντικῶν ἐκδόσεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀγνώστων κατὰ βάσιν, κυρίως ἐξ Ἁγίου Ὁρους προερχομένων ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα, μέσῳ τῶν ὁποίων Ἀγωνιστὰι τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποκαλύπτουν τὸν ζῆλο καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ἀλήθεια, στὴν στηλίτευσι τῆς πλάνης καὶ τῶν ἐκτροπῶν τῶν Καινοτόμων καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν τους.

Εὐχή μας εἶναι ὁ ἀγνὸς ζῆλος καὶ ἡ ἄδολη ἀγάπη γιὰ τὴν Πίστι τὴν ἀγία τῶν πρωτοπόρων τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, ὅπως φανερῶνεται μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ ταπεινοῦ, ἀλλὰ σημαντικοῦ αὐτοῦ τεύχους, νὰ ἀγγίξῃ κάθε καλοπροαίρετη ψυχὴ ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς, γιὰ νὰ νιώσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τους, νὰ θαυμάσουμε τὴν θεία βοήθεια καὶ πρόνοια ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ μάλιστα νὰ ἐμπνευσθοῦμε γιὰ θείους ἀγῶνες καὶ θυσίες ἐν ὄψει τῆς κορυφουμένης Ἀποστασίας τῶν ἡμερῶν μας!

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Δεκέμβριος 2016



«Η ΔΙΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ»¹

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΙΣ 10 Μαρτίου τοῦ 1924, τέθηκε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ νέο ἡμερολόγιο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔτσι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐορτάστηκε ὡς 23^η Μαρτίου. Ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς Πολιτείας, ἀσκοῦσε μόνος του τὴν ἐξουσία, ὡς ἐκπρόσωπος ὀλόκληρης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξέδωσε σχετικὴ Ἐγκύκλιο στὴν ὁποῖαν ἔγραφε πῶς «οὐδὲν ἀπολύτως δογματικὸν ἢ κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει»² γιὰ τὴν ἡμερολογιακὴ αὐτὴν ἀλλαγὴ.

Ἡ τότε ἐλληνικὴ κοινωνία, τύποις χριστιανικὴ, ἀποδέχθηκε ἀδιαφόρως τὴν πράξη αὐτή. Ἡ συνείδηση ὅμως τοῦ θρησκευομένου λαοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γαλουχημένη μὲ τὰ νάματα τῶν Κολλυβάδων, τοῦ Μακρυγιάννη, τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων, τοῦ Παπουλάκου, τοῦ Κοσμᾶ Φλαμιάτου, δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νάρκης, ἀλλὰ ὡς μπαρούτι, ἀνέμενε τὴν φλόγα ἐκείνη πού θὰ τὴν πυροδοτοῦσε καὶ θὰ ἀνέτρεπε τὰ σχέδια τῶν νεωτεριστῶν ὑπονομευτῶν τῆς Πίστεώς μας.

1) Κείμενο τῆς ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε στις 28.11.2016 (ἐκ.ἡμ.) στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης στὸ Παλαιὸ Φάληρο.

2) Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 430/1-3-1924 Ἐγκύκλιος «Περὶ τοῦ Ἡμερολογίου» δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἐκκλησία» (φ. 41/8-3-1924).

Πῶς ὅμως οἱ λιγοστοὶ αὐτοὶ πιστοὶ ποὺ ἀντέδρασαν ἀρχικά, ἔφθασαν νὰ ἀριθμοῦν, περίπου δέκα χρόνια μετὰ (τὸ 1935), περὶ τὸ ἓνα ἑκατομμῦριο ψυχές, ἀφοῦ δὲν βρέθηκε τότε ἄνθρωπος νὰ γίνεи αὐτὴ ἡ φλόγα; Οἱ ἴδιοι οἱ Ἐπίσκοποι τους τοὺς πολέμησαν, οἱ πνευματικοὶ δὲν τοὺς στήριξαν, οἱ θεολόγοι σιῶπησαν, οἱ χριστιανικὲς ἀδελφότητες καὶ οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι ἀδιαφόρησαν. Ποιὸς ἔγειρε ἓνα ἑκατομμῦριο ἀνθρώπους καὶ τοὺς στρατολόγησε στὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα κατὰ τῶν Καινοτομιῶν θέτοντάς τους φρουροὺς στὴν διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι τὸ θέμα τῆς παρουσίας ὁμιλίας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ

Ὁ Πάπας τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως εὐστοχα ὀνομάστηκε ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, διέταξε, μὲ τὴν Ἐγκύκλιο ποὺ προαναφέραμε, νὰ ἑορτασθεῖ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, δύο ἡμέρες μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἤτοι στίς 12 Μαρτίου μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο, ἡμέρα Τρίτη.

Α. Στοὺς Μύλους τῆς Καρύστου στὴν Εὐβοία τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ γιὸς τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Νικολάου Ρογγᾶ, εἶδε ἓνα ἄγνωστο Ἱερέα, ὁ ὁποῖος τοῦ συνέστησε νὰ πεί στοὺς γονεῖς του νὰ μὴν πᾶνε τὴν ἐπομένη στὴν Ἐκκλησία, διότι δὲν ἦταν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ὅτι ἂν παρακούσουν θὰ πάθει κακὸ ὁ μεγάλος ὁ γιὸς τους ποὺ ἦταν φαντάρος. Ὁ πρόεδρος ὑπάκουσε καὶ δὲν πῆγε στὴν Ἐκκλησία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν βρεῖ μετὰ ὁ Ἱερέας τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τὸν ἐλέγξει ποὺ πίστεψε «στὰ παραμύθια τοῦ παιδιοῦ του». Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἡ οἰκογένεια Ρογγᾶ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν στρατιώτη γιό τους τὸν Γιώργο, ποὺ ἔλεγε τὰ ἐξῆς:

«Σεβαστοὶ μου γονεῖς, μάθετε ὅτι χθές, ποὺ γιορτάσαμε τὴν Ἐθνικὴ μας γιορτὴ μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, μιὰ ἀδέσποτη σφαῖρα μὲ χτύπησε στὴν παλάμη χωρὶς νὰ μοῦ σπάσῃ κανένα κόκκαλο. Ὅλοι ἐδῶ μὲ διαβεβαίωσαν ὅτι ἦταν θαῦμα ποὺ σώθηκα καὶ ὅτι εἶχα Ἅγιο! Τώρα εἶμαι καλά»³.

Β. Στὸν Τύρναβο τὴν ἴδια ἡμέρα ἐγίνε ἓνα φοβερὸ θαῦμα σύμφωνα μὲ μαρτυρία τοῦ Βουλευτοῦ Ἀγαμέμνονος Σλήμαν, τὸ ὁποῖο διασώζει ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα⁴. Διαβάζουμε τὸ σχετικὸ δημοσίευμα αὐτοῦσιο:

«Ὁ χθές ἀφιχθεὶς ἐκ Λαρίσσης πολιτευτὴς κ. Ἄγ. Σλήμαν ἀφηγεῖται ὅτι εἰς τὸν Τύρναβον οἱ χωρικοὶ εἶχον ἀπαγορεύσει εἰς τὸν ἱερέα νὰ λειτουργήσῃ ἐν τῷ ναῷ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπιμένοντες νὰ ἐορτάσουν συμφῶνως μὲ τὸ παλαιόν. Ὁ ἱερεὺς ἔχων ρητὴν διαταγὴν τῆς Μητροπόλεως ἐπέμεινε

ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ
Ὁ χθές ἀφιχθεὶς ἐκ Λαρίσσης πολιτευτὴς κ. Ἄγ. Σλήμαν ἀφηγεῖται ὅτι, εἰς τὸν Τύρναβον οἱ χωρικοὶ εἶχον ἀπαγορεύσει εἰς τὸν ἱερέα νὰ λειτουργήσῃ ἐν τῷ ναῷ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπιμένοντες νὰ ἐορτάσουν συμφῶνως μὲ τὸ παλαιόν.
Ὁ ἱερεὺς ἔχων ρητὴν διαταγὴν τῆς Μητροπόλεως ἐπέμεινε καὶ ἐλειτούργησεν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας κατέπεσεν ἡ στέγη τοῦ ναοῦ, τοῦτο δὲ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξάψῃ τὴν θρησκευτικὴν δεισιδαιμονίαν τῶν χωρικῶν

ΕΜΠΡΟΣ 8-4-1924

καὶ ἐλειτούργησεν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας κατέπεσεν ἡ στέγη τοῦ ναοῦ, τοῦτο δὲ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξάψῃ τὴν θρησκευτικὴν δεισιδαιμονίαν τῶν χωρικῶν»⁵.

3) «Τὰ Πάτρια», Ἰαν. – Μάρ. 1978, σελ. 74-77.

4) «Ἐμπρός», 8-4-1924.

5) Ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι μωρία καὶ δεισιδαιμονία γιὰ τοὺς μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας εὕρισκομένους.

Γ. Καὶ φθάνουμε στὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετὰ τὸ πάτριο ἑορτολόγιο, κατὰ τὴν ὁποία σημειώθηκε σωρεία θαυμάτων.

Στὴν Μητρόπολη Ἀθηνῶν, στὴν ὁποίαν ἔσπευσαν οἱ πιστοὶ ἀπαιτῶντας νὰ διαβαστεῖ ἡ Ἀκολουθία, ἔγιναν τουλάχιστον τρία θαύματα.



Πρῶτα ἓνα κωφάλαλο παιδάκι 5 ἐτῶν ὀνόματι Στασινόπουλος ἄρχισε νὰ φωνάζει «Μαμμά, μπαμπά» προκαλώντας φοβερὴ συγκίνηση καὶ δέος στοὺς παρευρισκόμενους. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔσπευσε νὰ διαψεύσει τὸ θαῦμα μετὰ ἀνακοινωθέν, ἀλλὰ ἀμέσως ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἔγιναν ἀκόμα δύο θαύματα!

Ἡ ἐπίσης κωφάλαλη Μαρία Μαρκέα, 23 ἐτῶν, θεραπεύθηκε, ὅπως καὶ ἡ ἡλικίας 40 ἐτῶν, καὶ ἐκ γενετῆς ἐπιληπτική, Αἰκατερίνη Καρυδάκη, ὅπως ἔγραψαν οἱ ἔφημερίδες τῆς ἐποχῆς.

«Παρὰ τὰς διαψεύσεις τῆς Μητροπόλεως ὡς πρὸς τὰ γενόμενα εἰς τὸν Ναὸν θαύματα ἐγένοντο χθὲς ἕτερα δύο. Οὕτω ἰάθησαν τὴν 2^{αν} μεταμεσονύκτιον τῆς προχθὲς, ἡ Μαρία Μαρκέα ἥτις ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἦτο κωφάλαλος κατόπιν μηνιγγίτιδος καὶ ἡ Αἰκατερίνη Καρυδάκη ἥτις ἀπὸ γενετῆς πάσχουσα ἐξ ἐπιληψίας ἔπαθε τὰς φρένας πρὸ τριετίας, κατὰ δὲ τὴν νύκτα δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη ἀπολύτως τίποτε. Ἡ Μαρκέα ἡλικίας 23 ἐτῶν εἶναι ἔγγαμος καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας Ἐλευθερίας οἰκίαν τοῦ κ. Λαλαούνη, ἡ

δὲ Καρυδάκη ἐπίσης ἔγγαμος οὕσα εἶναι ἡλικίας 40 ἐτῶν καὶ διαμένει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διπύλου 23 οἰκίαν. Τὴν τελευταίαν εἶδε συντάκτης μας ἐντὸς τοῦ Ναοῦ χθὲς τὴν πρωίαν περιστοιχιζομένην ὑπὸ πλήθους γυναικῶν. Ἡ Καρυδάκη ἐρωτώμενη σχετικῶς περὶ τοῦ θαύματος εἶπε τὰ ἑξῆς: “Τὸ βράδυ δὲν βλέπω τίποτε καὶ μετὰ τὰ μεσάνυκτα χθὲς ξαφνικὰ εἶδα τὴν Ἐκκλησία καὶ τὶς Εἰκόνας καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι ἐβγήκε ἀπὸ μέσα μου ἓνας καπνός. Ἀπὸ τότε ἔγινα καλά”. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θαύματος αἱ παριστάμεναι γυναῖκες σταυροκοποῦνται καὶ γονυπετοῦν, πολλαὶ δὲ κλαίουσαι εὐχαριστοῦν τὴν Θεοτόκον διὰ τὰ γενόμενα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Καρυδάκη παροῦσα ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀσθένειαν ὑφ’ ἧς κατείχετο ἢ ἔνοικός της, αὕτη δὲ δίδει ὀρθὰς ἀπαντήσεις εἰς τοὺς ἐρωτῶντας καὶ φαίνεται τελείως ἐχέφρων»⁶.

**ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΘΑΥΜΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΘΕΣΙΝΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
ΓΥΝΗ ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΚΩΦΑΛΒΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΥΓΙΣ**
[ΣΚΡΙΠΤ. 8-4-1924]



Ἵπάρχουν ἀναφο-
ρὲς καὶ γιὰ ἄλλα θαύ-
ματα, ὅπως ἡ θερα-
πευία μιᾶς 17χρονης
παράλυτης, ἀλλὰ οἱ
πληροφορίες ποὺ
ἔχουμε εἶναι ἐλλιπεῖς
καὶ συγκεχυμένες.

Δ. Τὴν ἴδια ἡμέρα
σημειώθηκε θαῦμα καὶ

6) «Τὰ Πάτρια», τόμος ΣΤ΄, 1984, σελ. 45.

στο Νάυπλιο. Στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται στὴν ἱστορικὴ συνοικία «Πρόνοια», θεραπεύθηκε ἡ παράλυτη καὶ μουγκὴ Σοφία Γάσπαρη.

Ε. Λίγους μῆνες μετὰ, Χριστούγεννα μὲ τὸ νέο, ἔγινε στὴν Κρήτη ἓνα σημεῖο, ποὺ στάθηκε αἰτία νὰ μεταστραφεῖ μιὰ οἰκογένεια στὸ Παλαιό. Κατὰ μαρτυρία τῆς Μαρίας Ἀλεξάκη, ἡ ὁποία τότε ἦταν 7 ἐτῶν, στὸ χωριὸ Φλαθιάκες Ἡρακλείου, οἱ κάτοικοί του, ποὺ εἶχαν συνήθεια παραμονῆ τῶν Χριστουγέννων νὰ σφάζουν τοὺς χοίρους γιὰ τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι, χωρίστηκαν, καὶ οἱ περισσότεροὶ ἔλεγαν νὰ τοὺς σφάξουν, καὶ λίγοι ἔλεγαν νὰ περιμένουν νὰ ἔλθει ἡ ἑορτὴ μὲ τὸ Παλαιό. Ἡ κ. Ἀλεξάκη διηγεῖται:

«Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μας, μάλωνε μὲ τὴν μάννα μας. Αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν σφάξει, διότι ὅπως ἔλεγε δὲν ἦσαν ἀκόμη Χριστούγεννα. Ἡ μάννα μου –Εἰρήνη - Θεὸς σχωρέσ' την, ἐπέμενε νὰ τὸν σφάξουν τώρα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συγχωριανοί. Ὁ πατέρας μου ἀγανακτισμένος σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ μας: "Παναγία μου, φώναξε, φώτισέ με, τὶ νὰ κάμω... Τὴν γυναῖκα μου νὰ δείρω, ἢ νὰ σφάξω τὸν χοῖρο;". Ἐπεκράτησε ἡ "λογικὴ" καὶ προκειμένου νὰ δείρη τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ γίνῃ "βούκινο" εἰς τὸ χωριὸ του, ὑπέκυψε εἰς τὸν πεισμό της καὶ ἔσφαξε τὸν χοῖρον. Ἀφοῦ τὸν "ἐτοίμασαν" τὸν ἐκρέμασαν κατόπιν ἀπὸ τὸ πατάρι τῆς σκεπῆς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐμεῖς, συνεχίζει ἡ κυρὰ Μαρία, ἀφοῦ φύγανε οἱ γονεῖς μας, πήγαμε καὶ τὸν "καμαρώναμεν" ἀνυπομονοῦντες πότε θὰ ξημερώσῃ ἡ γιορτὴ τῶν «Χριστουγέννων», γιὰ νὰ φάμε μετὰ ἀπὸ 40 ἡμέρες νηστεία. Ἐκεῖ ποὺ τὸν θωρούσαμε,

θωροῦμεν μὲ τρόμο νὰ βγαίνει πίσω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ χοίρου ἕνας μεγάλος σκούλικας, χοντρός, νὰ σὰν τὸ δάκτυλό μου, καὶ μὲ ἕνα περίεργο κεφάλι. Μιὰ μαύρη γραμμὴ εἶχε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του μέχρι τὴν οὐρὰν του, καὶ θὰ ἦταν μακρὺς πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ μιὰ παλάμη! Ἀφοῦ κατέβηκε μέχρι τὴν κεφαλὴν τοῦ χοίρου μετὰ χάθηκε μὲς στὸ στόμα του. Ἐμεῖς θωρῶντάς το παγωμένες ἀπὸ τὸ φόβο, σὰν χάθηκε κρυφθήκαμεν. Ὅταν μᾶς ζήτησαν οἱ γονεῖς μας τοὺς τὰ εἶπαμε κλαίγοντες: “Χοῖρο ἐμεῖς δὲν τρῶμε!” τοὺς εἶπαμε. Ὁ πατέρας μου καὶ ὁ παππούς μου ποὺ μᾶς πίστεψαν, κούνησαν τὴν κεφαλὴν τους καὶ εἶπαν: “αὐτὸ εἶναι θεϊκὸ σημάδι”, καὶ ὅτι αὔριο δὲν εἶναι τὰ καλὰ Χριστοῦγεννα. Ἡ μάννα μου εἶπε, ὅτι εἶναι “παραμύθια” τῶν παιδιῶν. Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωὶ ἔβαλε ἡ μάννα μου τὰ ἐντόσθια τοῦ χοίρου νὰ τὰ τηγάνισῃ. Ἐκεῖ ποὺ τὰ τηγάνιζε βγήκε μιὰ τέτοια βρώμα ἀπὸ τὸ τηγάνι καὶ ἀπὸ τὸν κρεμασμένο χοῖρο, ποὺ σφαλίσαμε τὴ μύτη μας. Ὡσπου νὰ κοιταχθοῦμε, ἀκοῦμε ἕναν βρόντο καὶ θωροῦμε κατὰ γῆς τὸν χοῖρον! Τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν κρατοῦσε κρεμασμένον ἦταν κομμένο σὰν κάποιο χέρι τὸ ἔκοψε μὲ μαχαίρι. Τότε ὁ πατέρας μας θωρῶντας τα λέγει αὐστηρὰ στὴ μάννα μου: “Γυναῖκα, ξέστρωσε τὸ τραπέζι, καὶ φέρε λαδερὸ φαγητὸ νὰ φᾶμε”. Μετὰ ἔκοψε κομμάτια τὸν χοῖρο καὶ μαζί μὲ τὰ μισοτηγανισμένα ἐντόσθια τὰ ἔβαλε στὸ λάδι. Μετὰ ἀπὸ 13 ἡμέρες, στὰ καλὰ Χριστοῦγεννα, ἡ μάννα τηγάνισε τὰ μισοτηγανισμένα ἐντόσθια ποὺ μοσχοβόλισε τὸ σπίτι. Τὰ ἔβαλε στὸ τραπέζι καὶ μᾶς φώναξε: “Ἐλάτε, παιδιά μου, νὰ φᾶμε. Χριστὸς γεννᾶται σήμερα!”»⁷.

ΣΤ. Κατὰ τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων μὲ τὸ Παλαιό, καὶ συγκεκριμένα τὴν παραμονὴ τῶν Φώτων μὲ τὸ Νέο τὸ ἑσπέρας, σημειώθηκε ἓνα φοβερὸ σημεῖο στὸν ἱστορικὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στὸ Θηρεῖο. Ἡ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἄρχισε νὰ δακρύζει αἷμα καὶ στὴν Εἰκόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐμφανίστηκε ἓνα αἱμάτινο φωτοστέφανο, ἐνῶ σταδιακὰ ἄρχισαν νὰ δακρύζουν καὶ ἄλλες εἰκόνες, ὅπως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου! Ὁ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ π. Πανάρετος Κορακᾶς προσπάθησε σὲ κήρυγμά του νὰ πείσει τοὺς πιστοὺς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐκροὴ ὑγρῶν ἀπὸ τὸ ξύλο τῆς Εἰκόνας λόγῳ τῆς θερμοκρασίας! Ἀλλὰ ἓνας γέρων ἐνορίτης παρατήρησε πὼς ἐπὶ σαράντα χρόνια ποὺ ἐκκλησιάζεται στὸ Ναὸ δὲν συνέβη ποτὲ τέτοιο φαινόμενο...

Ἀξίζει νὰ διαβάσουμε τὶς περιγραφὲς τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων ὅπως τὶς διέσωσε ἡ ἐφημερίδα ΣΚΡΙΠ⁸:

«Ἐμπροσθεν ἀκριβῶς τῆς εἰσόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εὐρίσκεται τὸ μικρὸν κουρεῖον τοῦ κ. Ἱ. Ρήγα. Ἀποτεινόμεθα εἰς αὐτὸν ὅστις μᾶς ἀφηγεῖται τὰ ἑξῆς: “Τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων περὶ τὴν 4^{ην} ἀπογευματινὴν ὥραν, ἐνῶ μέχρι τοῦ κουρεῖου ἔφθανον ζωηραὶ κραυγαὶ «Ἡ Παναγία κλαίει, Ἡ Παναγία κλαίει». Ἐκπληκτος ὄλως διότι πρέπει νὰ ξεύρεται ὅτι παρόμοιόν τι συνέβη καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὶν κατὰ τὸ δάσος τοῦ Τατοῦ, ἔσπευσα νὰ κατευθυνθῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶδα τότε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καλυπτομένην ἀπὸ ἓνα εἶδος ἀτμοῦ. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀνεξηγήτην. Διότι δὲν εἶναι καλο-

7) Αὐτόθι, σελ. 111-113.

8) 8-1-1925, 9-1-1925.



**ΔΑΚΡΥΟΝΟΝΤΑΙ ΔΘΗΝΑΙΪΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ
ΑΠΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ἈΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΔΑΚΡΥΟΥΝ ΚΑΙ ΜΑΤΩΝΟΥΝ ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ**

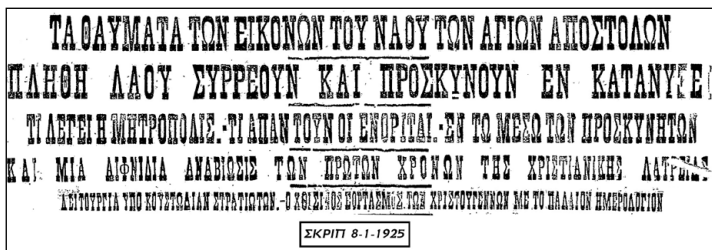
ΣΚΡΙΠΤ 7-1-1925

καίρι ὁπότε μπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι προέρχεται ἀπὸ ζέστην. Παρατήρησα μὲ προσοχὴν μήπως ἦσαν κεριὰ σιμᾶ εἰς τὴν εἰκόνα. Ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς κανδήλας δὲν ἔκαιεν ἄλλο φῶς. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι τὰ δάκρυα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ θαῦμα καὶ δὲν εἶνε τέχνασμα κανενὸς ἀγύρτου. Διότι, πολὺ πρὶν ἢ ἐμφανισθοῦν τὰ δάκρυα εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡ κ. Ἐλένη Τζαμάνη, ἡ γνωστὴ διὰ τὴν πίστιν της εἰς τὰ θεῖα. Δὲν εἶνε ὁμως μόνον αὐτό. Δὲν εἶχομεν συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτην κατάπληξιν, ὅποταν βλέπομεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε εἰς τὴν Ὠραίαν Πύλην, νὰ καταπίπτουν σταγόνες ἐρυθραί. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρουσιάζεται μὲ μεσολάβησιν μικρῶν χρονικῶν διαστημάτων καὶ εἰς τὰς ἄλλας εἰκόνας, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων πρῶτον, κατόπιν

τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ ἔπειτα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Σημειώσατε δὲ ὅτι τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀνέβλυζαν τὰ κόκκινα δάκρυα, ἀποκλείουν τὴν ἐπέμβασιν ἀνθρωπίνης χειρός. Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἔξαφνα ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ μέρος τὸ καλοπισμένον ὑπὸ χρυσοῦ, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ βγάλη κανεὶς τελείως διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ρίψῃ χρῶμα. Ἡμεῖς σταυροκοπούμενοι ἐξακολουθοῦμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος". Ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν ἀποκλείεται ἐντελῶς ἡ ἐπέμβασις ἐνδιαφερομένων καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ ὑάλινοι θῆκαι τῶν εἰκόνων εἶνε ἐρμητικῶς κεκλεισμένα, ὅπισθεν δὲ ἐπιστρωμένα με παχὺ στρώμα γύψου, τὸ ὁποῖον παραμένει ἀνέπαφον, καὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαρρηχθῇ πρῶτον διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ χρῆσις χημικῶν οὐσιῶν. Μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν πιστεύεται, ὅτι τὸ φαινόμενον ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου».

Αὐτὸ ἐπισημαίνει καὶ μιὰ ἄλλη προσκυνήτρια:

«Μποροῦσε νὰ μὴ κάνῃ τὸ θαῦμα τῆς ἡ Παρθένος, ἀφοῦ σήμερα ποὺ γεννιέται ὁ Χριστὸς αὐτοὶ τὸν βαπτίζουν; Ποῦ ἀκούσθηκε αὐτὸ νᾶρχωνται δυὸ κουρεμένοι νὰ μᾶς ἀλλάζουν τὴν θρησκεία γιὰ νὰ κάμουν τὸ κέφι τους;».



Ἡ Μητρόπολις πάντως καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσιν ἔσπευσε νὰ διαφεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα...

Ζ. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀποδείχθηκε ὅτι δὲν ἦταν καθόλου τυχαῖο, καθὼς ἐνίσχυσε τοὺς πιστοὺς τῆς πατρῴας εὐσέβειας, οἱ ὁποῖοι δύο ἡμέρες μετὰ κατὰ τὴν ἀγρυπνία τῶν Χριστουγέννων μετὰ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο στὸν Ἅγιο Θεράποντα στὸ Γουδί, δέχθηκαν βίαιη ἐπίθεση ἀπὸ στρατιῶτες μετὰ διαταγὴ τοῦ Καινοτόμου μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ξεκινώντας ἔτσι ἕναν κύκλο αἵματος κατὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν πατρικῶν Παραδόσεων...

Η. Κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ 1925 στὴν Τήνη, γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Τήνιοι θεώρησαν τὴν ἡμέρα ἐργάσιμη καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ πρωὶ τὶς οἰκοδομικὰς ἐργασίες ἀνακαινίσεως ἐν ὄψει τῆς θερινῆς περιόδου. Κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ ξενοδόχου Χατζηλούη καὶ ἐνὸς προσκυνητοῦ ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ κ. Σπηλιώτη, συνέβησαν



τὰ ἐξῆς. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐργασιῶν ὁ ἐργάτης Ἰ. Ταχνᾶς τραυματίζεται ἀπὸ πτώση τῆς σκαλωσιᾶς στὸ κτίριο τοῦ Π. Παπαδάκη. Μικρὸ τὸ κακό, οἱ ἐργασίες εξακολουθοῦν. Ἀμέσως μετὰ δεύτερος ἐργάτης συνθλίβει τὸ χέρι του μετὰ σφυρί. Σοβαρότερο τὸ κακό, οἱ ἐργασίες ὁμως δὲν σταματοῦν. Τρίτος ἐργάτης ὁ Γρηγόριος Μεταξᾶς, ἐργαζόμενος στὸ ξενοδοχεῖο Χατζηλούη, δέχεται θραῦσμα τοῦ σκαρπέλου στὸ κέντρο τοῦ μετώπου, μετὰ τέτοια δύναμη ποὺ σφηνώθηκε καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ βγεῖ μετὰ τὸ χέρι! Ἀκόμη σοβαρότερο, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη, λόγῳ τῆς ἐλεύσεως τῆς θερινῆς περιόδου, ἦταν μεγάλη. Στὶς 10 ἡ ὥρα τὸ πρωὶ ἀκούστηκαν φωνὲς «τὸν γιατρό, τὸν γιατρό» καὶ ἔσπευσαν

ὄλοι καὶ ἀντίκρισαν τὸν ἐργάτη Ἀντώνιο Βελοῦκο νεκρό, καταπλακωμένο ἀπὸ πέτρες. Ἀμέσως οἱ ἐργάτες ἔριξαν τὰ ἐργαλεῖα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ὄλες οἱ ἐργασίες σταμάτησαν! Ὅπως ἔγινε γνωστὸ ὁ ἐκλιπὼν παρακαλοῦσε τὸν συνεργάτη του Ἀντώνιο Ὀρφανὸ νὰ τὸν βοηθήσει μὲ τὴ μεταφορὰ καὶ παράδοση τοῦ κάρου μὲ τὶς πέτρες στὸ κτίριο τοῦ Βιριδάκη, ἀλλὰ ὁ Ὀρφανὸς ἀρνήθηκε λόγω τῆς ἐορτῆς λέγοντάς του «δὲν τὴν χιλῶ τὴν μέρα σήμερα»⁹.

Θ. Τὸν Δεκαπενταύγουστο τοῦ 1925 συνέβη ἡ θαυμαστὴ μεταστροφή στὸ Πάτριο ἡμερολόγιο τοῦ θεολόγου καθηγητοῦ Ἑμμανουὴλ Χανιώτη, μετέπειτα Μάρκου Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρισκόμενος στὴν κωμόπολη Καλάνδρα Χαλκιδικῆς καὶ πιέζοντας τοὺς χωρικοὺς νὰ δεχθοῦν τὸ νέο ἡμερολόγιο, ἄκουσε καθ' ὕπνον παράδοξη φωνή, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε «διατὶ συμμαχεῖς μὲ τὸν βύθιο δράκοντα;».

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ Κ' ΑΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ι. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1925 ἔχουμε τὸ «μέγιστο θαῦμα τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνος», ὅπως χαρακτηρίστηκε, δηλαδὴ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸν Ὑμηττό, στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἀγρυπνίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ Πάτριο ἡμερολόγιο.

Γιὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὄλοι γνωρίζουμε καὶ δὲν θὰ ποῦμε λεπτομέρειες. Θὰ ἀναγνώσουμε μόνον τὴν μαρτυρία ἐνὸς αὐτόπτου μάρτυρα, τοῦ ἀειμνήστου Ἀθανασίου Πριμᾶλη, τοῦ ὁποίου ὁ γυιὸς, ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας, μᾶς τιμᾶ ἀπόψε μὲ τὴν παρουσία του.

9) ΣΚΡΙΠ, 7-5-1925.



«Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1925, ποὺ φανερώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἔκανα τὸ τελευταῖο δρομολόγιο ὡς ὀδηγὸς τράμ. Εἶχα φθάσει στὴν Ὀμόνοια καὶ ἔκανα τὸν κύκλο τῆς ὅταν εἶδα τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιτάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ φωνάζουν: “κοιτᾶτε... ὁ Σταυρὸς... ὁ Σταυρὸς”. Ἀμέσως πάτησα φρένο καὶ σταμάτησα τὸ ὄχημα. Ἔβγαλα

τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὀχήματος καὶ εἶδα κι' ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας -δοξασμένο νᾶναι τὸ ἅγιον ὄνομά Του- νὰ φεγγοβολᾷ πάνω ἀπὸ τὸν Ὑμηττό. Δὲν θυμᾶμαι πόσο κράτησε αὐτό. Ἔνα μόνο γνωρίζω, ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς ποὺ εἶδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μ' ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο. Ἀπὸ τότε ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου γίναμε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» (Ἀθανάσιος Πριμάλης).

ΙΑ. Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀξίζει μιὰ ἀναφορὰ σὲ δύο σημεῖα ποὺ ἔγιναν στὴν Φλώρινα, τὴν ὁποία κατὰ τὰ ἔτη 1926-1932 ποίμανε ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος Καβουρίδης, ὁ πρ. Φλωρίνης. Τότε εἶχε ἀναγκασθεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ τυπικῶς τὸ Νέο ἡμερολόγιο, ὅμως ἐνθάρρυνε τοὺς πιστοὺς νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιό. Ἐν τούτοις, κατόπιν πολλῶν πιέσεων τῆς Συνόδου, καὶ πεισθεὶς ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ δὲν ἔβλαπτε τὸ δόγμα (καὶ μὴ ἔχοντας μελετήσει τότε τὶς λεπτομέρειες τῆς αὐθαίρετης καὶ παράνομης Καινοτομίας ποὺ ἐνήργησε μὲ δόλιο τρόπο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδό-

πουλος), ἀποφάσισε νὰ τηρηθεῖ πλέον μὲ συνέπεια τὸ Νέο ἡμερολόγιο στὴν Μητρόπολή του. Ἡ πρώτη ἐορτὴ ποὺ ἐορτάστηκε μὲ τὸ Νέο ἡμερολόγιο ἦταν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τὸ ἔτος 1926. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁμως ξεχείλισε τὸ ποτάμι, μετὰ ἀπὸ μιὰ καταιγίδα καὶ τὰ νερά του πλημμύρισαν τὰ σπιτία ποὺ ἦταν κοντὰ σὲ αὐτὸ καὶ ἔγιναν ἔτσι πολλὲς καταστροφές. Πολλοὶ Φλωρινιώτες, θεώρησαν τὴν θεομηνία αὐτὴ ὡς «σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ» καὶ γύρισαν μὲ τὸ Παλαιὸ ἡμερολόγιο. Καὶ ἀργότερα ὁμως, ἐπὶ Μητροπολίτου Φλωρίνης Βασιλείου, μιὰ θεομηνία ἀναστάτωσε

πάλι τὴν πόλη. Ἦταν τὸ 1935, ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μὲ τὸ Νέο ἡμερολόγιο, καὶ οἱ Φλωρινιώτες πῆγαν ἓνα καλάθι μὲ σταφύλια, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσει ὁ ἱερέας. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα τὸ χαλάζι ἔπεφτε ἀσταμάτητα καὶ δὲν ἄφησε οὔτε τσαμπί, οὔτε ρόγα στὰ ἀμπέλια τῆς Φλώρινας. Πολλοὶ Φλωρινιώτες τρομαγμένοι μὲν ἀπὸ τὴν θεομηνία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη φοβούμενοι καὶ τὶς πιέσεις τοῦ Μητροπολίτου Βασιλείου, ἄρχισαν νὰ ἐορτάζουν τὶς χριστιανικὲς ἐορτὲς διπλά. Φανερὰ στὴν ἐκκλησία μὲ τὸ Νέο ἡμερολόγιο καὶ

ΘΕΟΜΗΝΙΑ

Πρωτοφανὴς πλήμμυρα τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐπέφερε μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὴν περιφέρειάν μας.

Εἰς τὴν πόλιν μας ὁ ποταμὸς κατέκλυσε τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ ὄχθας οἰκίας, παρίστανε σχεδὸν ὅλας τὰς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀπέλησεν ἀνόμα καὶ μεγαλυτέρας καταστροφὰς. Ἐδευχῶς ἡ κατάπανσις τῆς βροχῆς συντελέσεν εἰς τὸν κατευνασμόν τοῦ ρεύματος.

Ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ εὐχρόνηθον διὰ τῆς κρημνίσεως τῶν τοίχων. Ἀκόμη σοβαρώτερον εἶναι αἱ καταστροφὰι εἰς τὰ χωρία ὁτι εἰς τὸ Ἀρμενισκόν, Μπεδίι, Κλέστινα καὶ εἰς ἄλλα μὴ ἀναρχουσῶν σχετικῶν πληροφοριῶν. Εἰς τὴν Στατίτσαν τῆς Καστορίας ἡ πεσοῦσα χάλαζα εἶχε τὸ μέγεθος καρύου.

Ρητικῶς αἱ καταστροφὰι εἰς τὰ σπαρατὰ εἶναι ἀσημανταὶ δύνανται νὰ λεχθῆ ὅτι εἰς τινὰ χωρία καταστρέφθησαν πάντελῶ. Νομιζομέν ὅτι ὁ κ. Νομάρχης συγκέντρων τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας καλὸν θὰ ἦεν νὰ ἐξήτει τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερτήσεως διὰ τὰ πλημυροπατῆ χωρία.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΦΛΩΡΙΝΑΣ 30-6-1926

κρυφὰ στὸ σπίτι μὲ τὸ Παλαιό. Αὐτὰ τὰ ἀναφέρει καὶ ὁ τοπικὸς ἱστορικὸς τῆς Φλώρινας Δημήτρης Μεκάσης¹⁰.

IB. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1926 ἀπασχόλησε τὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς ἡ νεαρὴ βοσκοπούλα Εὐαγγελία Ἀποστολοπούλου, ἡ ὁποία ἦλθε ἐσπευσμένα στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ χωριὸ Πέτα Ἀχαΐας, κατόπιν, ὅπως ἡ ἴδια ἰσχυρίστηκε, ἐμφανίσεων τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὁ Ἅγιος τῆς



ἐμφανίσθηκε πολλὰς φορές τόσο στὸν ὕπνο της, ὅσο καὶ ὅταν ἦταν ξύπνια, λέγοντάς της πὼς εἶναι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Σπατινός, μίᾳς καὶ στὰ Σπάτα Ἀχαΐας, γειτονικὸ χωριὸ μὲ τὸ χωριὸ τῆς νεαρῆς, ὑπάρχει, στὴν ὁμώνυμο Μονή, θαυματουργὸς Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἡ νεαρὴ ἀπευθύνθηκε στὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν πίστεψε καὶ μετὰ ἀπὸ νέες ἐμφανίσεις τοῦ Ἁγίου, ἦλθε στὴν Πάτρα, νὰ δεῖ τὸν οἰκεῖο Δεσπότη, ἀλλὰ δὲν ἔγινε κὰν δεκτὴ. Ὁ Ἅγιος ἐμφανίστηκε ξανά καὶ τῆς εἶπε νὰ ἔλθει στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ δεῖ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Καὶ ἐκεῖ ὅμως δὲν ἔγινε δεκτὴ, ἀλλὰ μὲ νέα ἐμφάνισή του ὁ Ἅγιος τὴν προέτρεψε νὰ περιέλθει τὶς ἐφημερίδες καὶ νὰ μεταφέρει τὰ μηνύματά του. Ἀρχίζοντας νὰ διαβάζουμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» (18-12-1926) χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα, θὰ πρέπει νὰ ξεκινήσουμε μὲ τὸ ἐξῆς πολὺ σημαντικὸ: ἡ νεαρὴ ἔχοντας γνώση ὅτι τὰ ὄραματα μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ «ἐσκέφθη νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος γέρων ἦτο πράγματι ὁ ἅγιος Νικόλαος ἢ ὄχι καὶ ἀμέσως ἐνεφάνισε πρὸ

10) Ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Φλωρίνης τῶν Γνησιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλιοσημερολογιτῶν): <http://florinapress.gr/epistoles/>

αὐτοῦ τὸν σταυρόν. Ὁ ἅγιος ἐπὶ τῇ θέα τοῦ σταυροῦ, ἐφωτίσθη ὑπὸ ἐνὸς οὐρανοῦ φωτός, ἔλαμπεν ὀλόκληρος καὶ ὁ θεῖος φωτοστέφανος περιέβαλεν αὐτὸν ἐπ' ἄρκετὰ λεπτά.

— Κόρη μου, τῆς εἶπεν, ἔχεις ἀκόμη δυσπιστίαν περὶ ἐμοῦ. Ἴδου ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι πνευμά τι πονηρόν.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὸν ἱερόν σταυρόν, ἔφερε μετ' εὐλαβείας αὐτὸν εἰς τὰ χεῖλη του, ἔσταυροκοπήθη τρις καὶ τὸν ἐπέστρεψεν».

Ἡ νεαρὴ πεισθεῖσα πλέον ὅτι ὄντως πρόκειται περὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸν ρώτησε τί πρέπει νὰ κάνει καὶ ὁ Ἅγιος τῆς εἶπε:

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΑΓΙΟΥ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΟΙΜΕΝΙΑΔΑ
“ΕΠΑΝΕΛΘΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝΙ,”
ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΠΙΠΤΟΝ ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΤΟΥΣ ΑΘΡΗΣΚΟΥΣ

ΑΦΗΤΗΣ Ε ΤΗΣ ΓΑΙΑΣ ΠΡΟΣΕΛΟΥΣΤΗΣ ΧΩΣ ΕΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ “ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ”

Πρόκειται περὶ θαύματος ἢ περὶ ψυχικοῦ φαινομένου, ἢ ἐκείνου τὰ ὁποῖα ἐξενεγνέσθαι καὶ μελετῆ ἢ ψυχιατρικῆ ἐπιστήμῃ; Ἡμεῖς δὲν πρόκειται ν' ἀποφραθῶμεν. Ὁ ἀφῆσμεν νὰ κινήσῃ ἐκαστος κατὰ τὰς προσοικτικὰς τοῦ ἀντιλήψης, σύμφωνα πρὸς τὴν γενικὴν ἀπόφασιν τοῦ μαρτυροῦν καὶ τὰς περὶ τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ ὁδοῦ πιστεύουσας πεποιθήσεις. Ἐχομεν ὅμως τὴν γνώμην ὅτι πρόκειται πάντως περὶ φαινομένου ὁλοῦ ἐξαιρετικοῦ, ἔξου νὰ ἐξελικθῇ τὴν προσοχὴν ἡμῶν τῶν ἀναπεφομένων διὰ τὰ υπερφυσικὰ συμβάντα τῆς γῆνης ζωῆς.

Ἡ ΑΜΟΡΦΩΤΟΣ ΠΟΙΜΕΝΙΑΣ

Εἰς τὸ χωρίον Πέτρα τῆς Ἀγαθολίδοσ, χωρίον ἀπέχον τρισῶν περὶ τοῦ τῆς Ἀγαθακῆς δεκάκρον τῶν Πατρῶν, διαμένει οἰκογενειακῶς ἡ 18ετις ποιμενίς Εὐαγγελίστρια Δ. Ἀποστολοπούλου. Στερομένη οἰοδότηστος μορφώστος καὶ οὐδὲμιν ἔχουσα τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων γνώσιν, ὡς μόνην ἀπασχολῆσιν εἶχε τὰ οἰκιακὰ καὶ τὰ πρόβατα μεθ' ὧν καὶ κατὰ τὸ πλείστον διήγει.

Ἡ ἐν λόγῳ ποιμενίς μινανόσται, πρὸ δύο πλεσίου μηνῶν, εἶδε καθ' ἑναυοῦς γέροντα τινὰ, βαθύνεισιν καὶ λευκώστρον, σεβασμιον καὶ ἐπιβλητικόν, μετὰ καὶ εὐδαιμόνεια χαρακτηριστικὰ, κρατοῦντα δεσποτικῆν ἐπιεικίαν» καὶ μετὰ πρόσωπον φηγοβόλον καὶ συμπεθε, ὅστω ἀπὸ τῆν ἔξῆσται περὶ τῶν οὐκείων καὶ συγγενῶν τῆς, ἀκολούθως τῆς υπεβαλε τὸ ἐρώτημα:

- Βλέπετε ταχίωρον σου τίποτε;
- Ὅχι, ἀπάντησε — πάντοτε καθ' ἑναυοῦς — ἡ ποιμενίς.
- Δὲν βλέπετε τίποτε;
- Σκότος...
- Ἐπί τὸ νῦν εἶτε ἐδῶ εἶσαι, ἐπὶν...

ἀναισθητοῦ ὑπὸ τινος συγγενοῦ τῆς Εὐαγγελίστριασ.

ΤΑ * ΟΔΟΣΜΑ ΚΑΙΤΑ ΓΟΜΟΡΡΑ*

Τὸ βράδῳ ὅμως τῆς ἰδίης ἡμέρας καθ' ἣν ἡ οἰκογένεια τῆς Εὐαγγελίστριασ συνκεκλιτῆται περὶ τοῦ πρακτικοῦ ἐνεφανίστου καὶ πάλιν δι' Ἐκτεν φηγοῦν ὁ Ἅγιος καὶ ἤξιουσεν ὅστω ἡ Εὐαγγε- φῆσιστε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὑποδείξεισ τοῦ ἁγίου. Ἐλαβεν ὅμως τὴν ἀπόφασιν, γάχην οἰκονομίαν, νὰ στείλῃ τὴν Εὐαγγελίστριαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Εὐδῆστυου μόνον εἰς τὰς Πέτρας, ἀποκοιτῆστας ὡς ἀρεσκῶν νὰ λέρῃ τῶν τῶν ἐνευνοῦν τῆς Εὐαγγελίστριασ ὁ δεσποτῆς Πατρῶν.

Τὸ βράδῳ, ἐνθ' ἡ οἰκογένεια τῆς Εὐ-



Ἡ Εὐαγγελίςτρια Δ. Ἀποστολοπούλου (ἄσθια εἰς τὸ μέσον) ὄστω τρεφῆσθῆσται πρὸς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς “Ἐλληνικῆς” μετὰ εἰς ἀνακοινώσισ τῆς διὰ τῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐπιεικίαν τῆς. Καθῆμῆν ὑποκοινῶν ἡ θῆτα τῆς Τσοδῶλα Τσίχλιδ καὶ ὁ συγγενῆς τῆς Κωνστ. Ζαχαροπούλοσ

«Πρέπει νὰ φύγῃς διὰ τὰς Ἀθήνας, νὰ διακηρύξῃς ἐκεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μας καὶ εἰς τὸ κανονικὸν ἡμερολόγιον τῆς ὀρθοδοξίας διότι μεγάλη εἶνε τὸν καιρὸν αὐτὸν ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου καὶ πολλὰ τὰ δεινὰ θὰ ἐπισωρευθῶσιν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. ... Πρέπει νὰ γνωρίζῃς, τέκνον μου, ὅτι ἐλάχιστοι, οὐδὲ αὐτῶν τῶν ἱερέων ἐξαιρουμένων, πιστεύουσιν εἰς τὴν θρησκείαν. Ἡ σημερινὴ κατάστασις εἶνε ἀθλία. Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα κατερρακώθη. Φωτιὰ θὰ ρίψῃ ὁ Θεὸς νὰ κατακαύσῃ τὰ νέα σημερινὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ἡ Παναγία κλαίει καὶ θρηνεῖ διὰ τὴν σημερινὴν ἀθεΐαν. Παύσατε νὰ βλασφημῆτε τὰ θεῖα καὶ ἱερά. ... Πολλάκις οἱ ἄνθρωποι ἐπικαλοῦνται τὴν συνδρομὴν τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων μόνον ὅταν κινδυνεύουν. Τοὺς λησμονοῦν ὅμως μετὰ. Καὶ ἐὰν μὲν ἔπραττον τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ θὰ ἦτο τοῦτο εὐχῆς ἔργον. Δυστυχῶς ὅμως πράττουν τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Σπεῦσε, τέκνον μου, νὰ ὑπακούσῃς εἰς ὅ,τι σοῦ εἶπον διότι πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ὀρθοδοξίας τὸ παλαιὸν χριστιανικὸν ἡμερολόγιον».

**ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΡΘΟΔΟΣΩΝ
ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΝΔΡΑΝ**

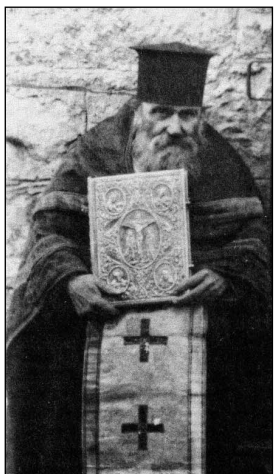
- Κάτοικοι τῆς Μάνδρας, προσηλυτιστὲς χθὲς εἰς τὰ γραικεῖα μας μὴς κατηγγεῖλαν ὅσα μεσαβάντες πρῶτῳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅπου ἀνίσχουν κηρὶ ἐπὶ τῇ εἰσορτῇ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἶχον τὰς θύρας κλεισθέντας δι' ἀλλοθίδων, διαταγῆ τῆς Μητροπόλεως.

Πρὸ τοῦ γεγονότος τοῦτον ἀναγκάσθησαν νὰ ἀνάγκων τὰ κηρὶα καὶ νὰ τὰ κολλήσασιν εἰς τὴν θύραν. Τότε, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις των, κατεπέσαν μόνον των οἱ ἀλλοθίδες καὶ ἵνοιαν αἱ θύραι. Οἱ κάτοικοι πληροθυμῶντες τὸ γεγονός τοῦτο, προσήλθοντο ἀμέσως καὶ προσεκύτην τὰς ἁγίας εἰκόνας.

ΣΚΡΗΠ 28-12-1926

ΙΓ. Ἔτος 1926. Τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος μὲ τὸ Παλαιὸ ἡμερολόγιον συνέβη τὸ ἐξῆς συνταρακτικὸ θαῦμα στὴν Μάνδρα Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοί της μετέβησαν στὸν Ναὸ γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου, τοῦ μεγάλου μας Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία μετὰ ἀπὸ ἐντολὴ τῆς

Ἀρχιεπισκοπῆς εἶχε κλειδώσει μὲ ἀλυσίδες τὴν πόρτα τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ εἰσέλθουν οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρίου. Τότε οἱ κάτοικοι ἄναψαν τὰ κεριά ποὺ εἶχαν μαζὶ καὶ τὰ κόλλησαν στὴν πόρτα τοῦ Ναοῦ. Καί, ὦ, τοῦ θαύματος! Οἱ ἀλυσίδες ἔπεσαν κάτω καὶ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ Ναοῦ!¹¹



ΙΔ. Ἐδῶ ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε καὶ ἓνα ἀκόμη θαῦμα ποὺ ἔζησε αὐτὴ ἡ ἀγία μορφή, ὁ παπᾶ-Νικόλας ὁ Πλανᾶς. Συγκεκριμένα διαβάζω τὸ κεφάλαιο «Ἐμφάνις τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου» ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ὁ παπᾶ-Νικόλας Πλανᾶς. Ὁ ἀπλοϊκὸς ποιμὴν τῶν ἀπλοϊκῶν προβάτων», Μάρθας Μοναχῆς:

«Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ πρώτου διωγμοῦ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἠθέλησε (σ. ὁ παπᾶ-Νικόλας) νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸ πάτριον ἡμερολόγιον τὴν ἑορτὴν τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου. Ἀλλὰ φοβούμενος μήπως τοῦ παρουσιασθοῦν ἐμπόδια, συνεφώνησε μὲ τὴν βοηθόν του ἀφ' ἐσπέρας, νὰ πάνε εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα τοῦ Μαντουκᾶ. Τὸ πρωὶ ἐπῆγεν ἡ ψάλτριά του καὶ τὸν περίμενε. Ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὁ παπᾶς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔλθῃ νὰ λειτουργήσῃ. Ἀπηλίσθη. Ἐνόμισε πῶς κάτι σπουδαῖον θὰ τοῦ ἔτυχε, καὶ δὲν ἐπῆγε ὡς αὐτὴν τὴν ὥραν. Ἐφυγε καὶ πῆγε εἰς τὸν Προφήτην Ἐλισσαῖο (διότι ἐκεῖ ἦταν τὸ “κέντρον τῶν πληροφοριῶν”), νὰ ρωτήσῃ τί γίνεται ὁ παπᾶς, καὶ νά, τὸν βλέπει μέσα στὴν

11) ΣΚΡΙΠ, 28-12-1926.

ἐκκλησία νὰ ἐτοιμάζεται νὰ λειτουργήσῃ! Τοῦ ἔκαμεν παρατήρησιν, γιατί ἠθέτησε τὴν συνεννόησιν ποῦ εἶχανε κάμει, καὶ ἀκόμη ὅτι δὲν ἐφοβήθη, παρά ἦλθε μέσα στοῦ κέντρον, μέσα στὴν βράση τοῦ διωγμοῦ. Τῆς λέγει: “Μὴ μὲ μαλώνεις, γιατί σήμερα τὸ πρωὶ εἶδα τὸν Προφήτη καὶ μοῦ εἶπε νὰ λειτουργήσω, καὶ νὰ μὴ φοβηθῶ τίποτα, γιατί αὐτὸς θὰ μὲ προσέχῃ”. Ἐμεινε ἡ βοηθός του μὲ τὴν συζήτησιν ἀτελείωτη! -“Μά, πῶς τὸν εἶδες”; τὸν ρωτᾷ. Τῆς λέγει: “Σηκώθηκα σήμερα τὸ πρωὶ καὶ ἐτοιμάστηκα γιὰ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἐκάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα ὡς ποῦ νὰ μοῦ φέρουν τὸ ἀμάξι. Αὐτὴ τὴν στιγμή, βλέπω μπρὸς μου τὸν προφήτην Ἐλισσαῖον, καὶ μοῦ λέγει, νὰ πάω στὴν ἐκκλησίαν του νὰ λειτουργήσω!” Ἐφεραν οἱ δικοί του τὸ ἀμάξι καὶ τοὺς λέγει: “Νὰ πῆτε τοῦ ἀμαξᾶ νὰ μὲ πάῃ στὸν Προφήτην...”. Ἄρχισαν τὶς φωνῆς οἱ δικοί του: “Τὶ εἶναι αὐτά; Ἄφου εἶπαμε τοῦ ἀμαξᾶ γιὰ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα”. -“Αὐτό ποῦ σᾶς λέγω. Νὰ μὲ πᾶτε στὸν Προφήτη. Τὸν εἶδα ἐμπρὸς μου καὶ μὲ διέταξε”».

IE. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1927 γύρισαν στοῦ Παλαιὸ ἡμερολόγιο τέσσερα χωριὰ τῆς ἐπαρχίας τῶν Καλαβρύτων μετὰ ἀπὸ θαῦμα ποῦ ἔγινε. Διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα ΣΚΡΙΠ¹²:

«Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κέρτεζης (Καλαβρύτων) ζωηρὰ συγκίνησις κατέχει τὴν ἐκεῖ κοινότητα συνεπεία τοῦ ἐσχάτως τελεσθέντος θαύματος πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν εὐσεβῶν κατοίκων αὐτῆς, τῶν, ὡς γνωστόν, ἐμμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον. Ὡς γνωστόν καθ’

12) 31-7-1927.

Ἐθρὸς προσχώρησις εἰς
τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κέρτεζης (Καλαβρύτων) ζωηρὰ συγκίνησις κατέχει τὴν ἐκεῖ κοινότητα συνεπεία τοῦ θαύματος συντελεσθέντος θαύματος πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν εὐσεβῶν κατοίκων αὐτῆς, τῶν, ὡς γνωστόν, ἀκλονήτων ἐμμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

ΣΚΡΗΠ 31-7-1927

ὄλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων ἐπέπεσον ἐφέτος σμήνη ἀκρίδων, αἵτινες ἐπήνεγκον μεγίστας καταστροφάς. Τῆς θεομηνίας ταύτης ἀπηλλάγη ἢ εἰς τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ἐμμένουσα Κέρτεζη, κατόπιν προσκλήσεως ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν λειψάνων τοῦ Ἀγ. Χαραλάμπους, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῶν ὁποίων οὐδὲ ἴχνος ἀκρίδων ἔμεινεν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς. Τὸ εὐγλωττότερον πάσης ἄλλης ἀποδείξεως γεγονὸς τοῦτο περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν Πολιτείας τῶν ἐμμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἐγένετο ἀφορμὴ, ὥστε τέσσαρα ἄλλα χωρία τῆς ἰδίας ἐπαρχίας ἅτινα ἠκολούθουν τὸ ἐμμενόντων εἰς τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἅτινα ὑπέστησαν μεγίστας ζημίας ἐκ τῆς ἀκρίδος, παρὰ τὰς δεήσεις καὶ λιτανείας, νὰ ἐπιτεθῶσιν καὶ νὰ ἐξυθρίσωσι τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν καὶ ἀθρώως νὰ ταχθῶσιν ὑπὲρ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολόγιου, τηρήσαντες μάλιστα τὴν νηστείαν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων συμφώνως πρὸς τοῦτο. Τὰ χωρία ταῦτα εἶνε τὰ Λαγοβοῦνι, Κλείτορος, Συρμπάνι¹³ καὶ Καστρίτσι».

ΙΣΤ. Ἐν συνεχείᾳ, διαβάζουμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἀναγέννησις τοῦ λαοῦ»¹⁴ ἓνα θαῦμα ποὺ συνέβη στὴν Χαλκίδα στὰ τέλη τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἔτους 1927:

«Εἰς τὴν Χαλκίδα ὁ δεκαπενταετῆς Γεώργιος Μακρυγιάννης ἀπωλέσας ἀπροόπτως τὴν ὁμιλί-

13) Νῦν Πριόλιθος.

14) 14-1-1928.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ
ΕΙΣ ΧΑΛΚΙΔΑ

Εἰς τὴν Χαλκίδα ὁ δεκαπενταετὴς Γεώργιος Μακρυγιάννης ἀπολέσας ἀπρόοπτος τὴν ὀμίλιαν του, ἐπανεῦρε ταύτην μόλις μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῇ διὰ πρῶτην φορὰν μετὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ θαύματος εἶνε συγκινητικαί.

Τὴν ἀπρόοπτον καὶ ἄνευ δεδωκευλογημένης αἰτίας ἀπώλειαν τῆς ὀμιλίας τοῦ μικροῦ Μακρυγιάννη πιστοποιοῦν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς κ. Βοβολάκης καὶ ὁ ἐπίτροπος κ. Κοντογιάννης, καθὼς καὶ οἱ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς τοῦ παθόντος νέου.

Ἡ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ 14-1-1928

αν του, ἐπανεῦρε ταύτην μόλις μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῇ διὰ πρῶτην φορὰν μετὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ θαύματος εἶνε συγκινητικαί. Τὴν ἀπρόοπτον καὶ ἄνευ δεδωκευλογημένης αἰτίας ἀπώλειαν τῆς ὀμιλίας τοῦ μικροῦ Μακρυγιάν-

νη πιστοποιοῦν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς κ. Βοβολάκης καὶ ὁ ἐπίτροπος κ. Κοντογιάννης, καθὼς καὶ οἱ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς τοῦ παθόντος νέου».

12. Κατὰ τὶς παραμονὲς τῶν Θεοφανείων τοῦ 1928 (μετὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο) συνέβη στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν τὸ ἐξῆς παράδοξο: μέσα σὲ ἓνα φιαλίδιο μετὸ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ φανερώθηκε ἡ μορφή τοῦ Κυρίου. Ἦς δοῦμε πῶς περιγράφει τὸ γεγονός ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς¹⁵:

«Χθὲς τὴν πέμπτην ἀπογευματινὴν ὥραν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου (Παλαιοῦ)¹⁶ μετεβλήθη εἰς ἀληθὲς προσκύνημα. Ἄνδρες, γυναῖκες, μικρὰ παιδιά, ἄτομα πάσης τάξεως καὶ κατηγορίας εἶχον συρρεῦσει καὶ προσεκύνουν μετ' εὐλαβείας. Ἐπρόκειτο νὰ πεισθοῦν περὶ μιᾶς διαδόσεως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει νὰ κυκλοφορῇ ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶν. Κατ' αὐτὴν ἢ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διστόμου 13 κατοικοῦσα μαθήτρια Γεωργία Χα-

¹⁵) ΣΚΡΙΠ, 19-1-1928.

¹⁶) Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λένορμαν.



ραλάμπους, εἷς τι φιαλίδιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν περισυνὸν Μέγαν Ἀγιασμόν, διέκρινεν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ γεγονός γνωσθὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς γείτονας ἀργότερον δὲ εἰς ὀλόκληρον τὴν συνοικίαν δὲν ἐγένετο πιστευτόν. Ἐνομίσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς συνήθους ἐκμεταλλεύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀγνοῦ κόσμου καὶ κυρίως τῶν γυναικῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ οἰκογένεια Χαραλάμπους ἔσπευσε καὶ παρεκάλεσεν ἕναν τῶν ἱερέων ὅπως μεταβῆ καὶ ψάλῃ παράκλησιν. Οἱ ἱερεῖς ὁμως ἠρνήθησαν, λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν τὰς ὁποίας εἶχον, τέλος, κατόπιν ἐπιμονῆς τῆς οἰκογενείας Χαραλάμπους, μετέβη προχθὲς ὁ ἱερεὺς Παπαγιάννης διὰ νὰ ψάλῃ ἀπλῶς παράκλησιν, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀκριβῶς συνέβαιεν. Ὁ ἱερεὺς ἔψαλε πράγματι παράκλησιν, ἔκαμεν δὲ καὶ ἐκεῖνος τὴν αὐτὴν παρατήρησιν. Ἐντὸς τοῦ φιαλιδίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν Μέγαν Ἀγιασμόν περισυνὸν, εἶχε σχηματισθῆ εἰς τὸ ὕψος τοῦ λαιμοῦ μία κεφαλὴ μὲ τὰ ἀκριβῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἱερεὺς συνέστησεν εἰς τὴν κ. Χαραλάμπους νὰ μεταφέρῃ τὸ φιαλίδιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ. Τὸ φιαλίδιον μετεφέρθη εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ὅστις ἀπὸ τὴν πρῶιαν τῆς ἐπομένης (χθὲς δηλαδὴ) μετεβλήθη εἰς ἀληθὲς προσκύνημα. Χιλιάδες κόσμου εἶχον συρρεύσει.

Αἱ περισσότεραι τῶν γυναικῶν ἔκλαιον προσευχόμεναι καὶ ἡ εὐωδία τοῦ καιομένου λιθανωτοῦ εἶχε πλημμυρίσει ὀλόκληρον τὴν πέριξ ἀτμόσφαιραν. Ἐν τῷ μεταξὺ λαβὼν γνῶσιν τοῦ γεγονότος ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ ἐνωμοτάρχης κ. Παπαδάκης, ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου διὰ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ κ. Παπαδάκης, παραλαβὼν τὸ φιαλίδιον ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐκκλησίας, τὸ ἤνοιξε καὶ διὰ τινος λεπτοῦ ξύλου ἀνεκάτωσεν τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν, διὰ νὰ πεισθῇ τι ἦτο ἐντός!... Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐξώργισεν τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ προσεύχεται, δεδομένου ὅτι χθές, κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἦτο παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐντός τοῦ Ἀγιασμοῦ δὲν ἦτο ἀσχετος μὲ τὴν ἑορτὴν».

ΙΗ. Γιὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ ἔτους 1929, ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ὀργανώσει ἐκδρομὴν γιὰ τὴν Παναγία τῆς Τήνου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδιοῦ μὲ τὸ πλοῖο τὴν νύχτα ξημερώνοντας ἡ ἑορτὴ, ἔγινε ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ἔπειτα ὅλοι γονάτισαν καὶ ἐψάλη Παρακλητικὸς Κανόνας στὴν Θεοτόκον. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ Παλαισημερολογῖτες τῆς Τήνου ἐτοιμάζανε ὑποδοχὴν γιὰ τοὺς ἀδελφούς τους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
Ἡ ΠΑΝΗΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
Ο ΑΔΕΛΦΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΗ ΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ
“ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ”, - “ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΥ ΓΗ ΧΑΡΑΝ Μ ΓΑΛΗΝ”,
Ἡ ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΗΝΟΥΣ
Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. - ΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΣΑΝΙΩΤΟΥ. - ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΛΛΑΜΒΑΝΟΥΝ
[ΣΚΡΗΠ. 8-4-1929]



εὐτρεπίζοντας τὸν Ναό, ἀλλὰ καὶ τὸ λιμάνι τοῦ νησι-
οῦ. Μετὰ τὶς ἐτοιμασίες πολλοὶ διανυκτέρευσαν στὸν
Ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, ποὺ τιμᾶται τοῦ Εὐαγ-
γελισμοῦ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύχτας, σύμφωνα μὲ
πολλοὺς αὐτόπτες μάρτυρες, ἐμφανίστηκε στὸ Ναὸ ἡ
Παναγία. Διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» τῆς 8^{ης}
Ἀπριλίου 1929:

«Παρὰ Τηνίων ἐπληροφόρηθην τὰς λεπτομερί-
ας ἐνὸς θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο τὴν παρα-
μονὴν τῆς ἑορτῆς. Οἱ διανυκτερεύοντες εἰς τὸν
Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνιοι εἶδον ἐνώπιον
αὐτῶν ἐνσώματον τὴν Θεοτόκον. Τὸ θαῦμα ἐπιβε-
βαιοῦν τόσον οἱ διοικοῦντες τὸν ναόν, ὅσον καὶ
αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου. Ὁλόκληρος ἡ νήσος διατελεῖ
ἐν ἀναστατώσει λόγῳ τοῦ θαύματος».

10. Τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ τοῦ 1929 (30 Ἀπριλίου



μέ τὸ Παλαιό), δηλαδή δύο ἡμέρες μετὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἡ Παναγία μας ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς στὸν Ναὸ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων στὸν Πειραιᾶ ποῦ ἐτίματο στὴν Ζωοδόχο Πηγῇ. Συγκεκριμένα ὁ τριετῆς Ἰωάννης Σπυριδωνάκος, ὁ ὁποῖος εἶχε διαγνωσθεῖ μὲ

κατεστραμμένο τὸν ἕνα πνεύμονα καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ ἔδιναν λίγες ἐλπίδες ζωῆς, προσῆλθε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸν Ναὸ καὶ ζήτησαν τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου. Ὁ ἱερέας μας, ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν ἀγιότητά του π. Εὐγένιος Λεμονῆς, σταύρωσε τὸ παιδί μὲ τὴν ἀγία λαβίδα καὶ τὸ παιδί θεραπεύτηκε, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ γιατροὶ παραδέχτηκαν τὶς ἐπόμενες ἡμέρες μὲ ἔκπληξη. Ἄς διαβάσουμε ὁμῶς τὴν ἀφήγηση τοῦ θαύματος, ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ Δημήτριο Σπυριδωνάκο, ὅπως δημοσιεύθηκε στὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς¹⁷:

«Τὸ παιδί μου ὑπέφερεν ἀπὸ καιρὸν ἐκ χρονίας πνευμονίας. Τελευταίως ὁ κουρώντας ἰατρὸς κ. Παπάζογλου, κατοικῶν εἰς πάροδον τῆς ὁδοῦ Ρετσίνα ἐν Πειραιεῖ, μᾶς ἀπήλπισε τελείως διὰ τὴν ζωὴν του. Ὅταν εἶδε τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀκτινοσκόπου ἰατροῦ κ. Τσαρουχᾶ, μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ εἰς πνεύμων τοῦ παιδιοῦ ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ ὅτι ἦτο ζήτημα ἐὰν θὰ ἔζη. Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ κατάστασίς του ἐπεδεινώθη, ἀνεμνομεν δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ τέλος του. Ἡ μητέρα του ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της μοῦ εἶπε νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ νὰ ζητήσω-

17) ΣΚΡΙΠ, 22-5-1929.

μεν ἀπὸ αὐτὴν πλέον τὴν σωτηρίαν τοῦ παιδιοῦ μας, συνέστησε δὲ νὰ μεταφέρωμεν τὸ πρωὶ τὸ παιδί, ἐὰν θὰ ἔζη, εἰς τὸν ναὸν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἢ Ζωοδόχος Πηγὴ καὶ νὰ τὸ ρίξωμεν κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Πράγματι λίαν πρωὶ ἐπήραμεν τὸ παιδί μας, ἐτοιμοθάνατον πλέον, μετέβημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἀφήσαμεν κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν λειτουργίαν ἐτέλει ὁ ἱερεὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Εὐγένιος, ὅστις ἐσταύρωσε τὸ παιδί διὰ τῆς Ἀγίας Λαβίδος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἐνῶ τὸ παιδί μας διετέλει ἐν ἀναισθησίᾳ σχεδόν, τὸ βλέπομεν νὰ ἐγειρεται καὶ νὰ ζητῇ νὰ τοῦ ἀγοράσωμεν κουλούρι. Κατόπιν ὠμίλησε, πρᾶγμα ὅπερ ἀπὸ μηνῶν δὲν ἔκαμε, καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι εἶνε καλὰ καὶ ὅτι τὸ ἐθεράπευσεν ἡ Παναγία. Κατάπληκτοι πρὸ τοῦ φανεροῦ θαύματος, ἐπήραμε τὸ παιδί μας καὶ τὸ ἐπήγαμε σπίτι, ὅπου διεπιστώσαμεν ὅτι ἡ ὑγεία του εἶχεν ἀποτόμως ἀποκατασταθῆ. Δὲν εἶχε πλέον οὔτε μίαν γραμμὴν πυρετόν».

Κ. Λίγους μῆνες μετὰ, ξημερώνοντας Χριστοῦγεννα μετὰ τὸ Νέο, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος μετὰ τὸ Παλαιό, συνέβη ἓνα μεγάλο θαῦμα στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Κάρυστο Εὐβοίας. Ἐκτὸς ἀπὸ δημοσίευμα στὴν ἔφημερίδα «ΣΚΡΙΠ»¹⁸, ὑπάρχει καὶ ἔγγραφο μαρτυρία (ἢ ὁποία βρίσκεται στὸ Ἀρχεῖο μας, μετὰ ἡμερομηνία κατάθεσης Δεκέμβριος 1993) τῆς νεοημερολογίτισας κ. Μαρίας Μερτζανάκης, ἢ ὁποία τότε ἦταν μικρὴ. Τὶ συνέβη λοιπόν; Κατὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου τῶν Χριστουγέννων, ἢ γιγάντια Εἰκόνα

18) ΣΚΡΙΠ, 11-1-1930.

**ΕΝ ΘΑΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ ΚΑΡΥΣΤΟΥ
ΟΙ ΚΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΥΝ ΙΕΡΑΝ ΕΙΚΟΝΑ**

ΣΚΡΠΠ 11-1-1930

τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, σηκώθηκε στὸν ἀέρα μέχρι τὸν θόλο καὶ ὕστερα μὲ ὑπόκωφο κρότο ἔπεσε καὶ στερεώθηκε στὴν θέση της, ἐνῶ ἐμφανίστηκε καὶ μιὰ νεφέλη ἔμπροσθέν της. Ὁ ἱερέας π. Βασίλειος Μπάκωσης καὶ οἱ πιστοὶ τρομοκρατήθηκαν καὶ ἔσπευσαν νὰ περιεργαστοῦν τὴν Εἰκόνα. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα δόθηκε ἐντολὴ νὰ μὴ μιλήσει κανεὶς γιὰ τὸ συμβάν, ἐνῶ ἐξαφάνισαν καὶ τὴν Εἰκόνα λέγοντας πὼς ἔφταιγε τὸ καρφί... Καὶ ἡ μαρτυρία τῆς κ. Μαρίας κλείνει ὡς ἐξῆς: «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ τὴν ἀμαρτωλή, ποὺ δὲν ἔμεινα μὲ τὸ Παλιὸ ποὺ εἶδα τέτοιο Θαῦμα, ἀλλὰ ἡ πίστη μου εἶναι μεγάλη, καὶ ἀπὸ τότε πιστεύω ἀκράδαντα στὴν ἄλλη ζωή...»¹⁹.

ΚΑ. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1930, νέο σημεῖο ἀναστατώνει τὴν Ἀθήνα. Στὸ Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ Κατοῖπῳδι, ὅπως λεγόταν τότε ἡ Δάφνη, ὁ Χριστὸς μας στὴν Εἰκόνα μὲ τὸ Ἅγιο Μανδῆλιο ἄρχισε νὰ ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια Του²⁰! Ὁ Ναὸς ἀνῆκε τότε στοὺς Παλαιοημερολογίτες καὶ δὲν ἦταν καθόλου τυχαία ἡ περίοδος ποὺ συνέβη τὸ θαῦμα, διότι ἦταν περίοδος σφοδρῶν διωγμῶν. Παράλληλα μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὑπῆρξε καὶ θεραπεία μίας τυφλῆς, τῆς Πολυξένης Βασιλείου, ἡ ὁποία ἦταν μὲ τὸ Νέο ἡμερολόγιο. Ἄς διαβάσουμε πὼς περιγράφει τὴν θεραπεία της:

«Ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἶχα ἀπολέσει τὸν ἕνα

19) <http://ecclesiagoc.gr/index.php/istorika/668-thaumagiou-spyridwnos-karystos%201924>

20) «Ἀκρόπολις», 3-5-1930.

ὄφθαλμόν. Πρὸ 29 ὅμως ἡμερῶν και τὸ ἄλλο μάτι μου ἤρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ αἱμορραγίαν και ἔχασα και ἀπὸ αὐτὸ τὸ φῶς μου. Οἱ ἰατροὶ κ.κ. Οἰκονομόπουλος και Βοΐλας, οἱ ὁποῖοι μοῦ

ἔκαμαν θεραπείαν, μοῦ εἶχον συστήσει ἀνάπαυσιν, εἶχον ὅμως μεγάλους φόβους και διὰ τὸ ἄλλο μάτι μου. Ἔτσι ἐγὼ ὑπέφερα και ἐστερούμην τὸ φῶς ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ διακρίνω τὰ γύρω μου ἀντικείμενα. Οὔτε νὰ φάγω ἡδυνάμην, οὔτε νὰ ἐργασθῶ. Προχθὲς τὸ πρωὶ ἤλθεν εἰς τὸ σπίτι μου ὁ σωφθὲρ τοῦ κ. Μπλέσσα, ὀνόματι Στέλλιος και μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὰ ποῦ κάνω μὲ τοὺς γιατροὺς εἶνε μάταια και ὅτι ἐὰν θέλω νὰ εὔρω ἀνακούφισιν εἰς τὴν πάθησίν μου νὰ πάρω μίαν λαμπάδα και νὰ πάω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Κατσιποδοῦς, ὅπου ὑπάρχει μία θαυματουργὸς εἰκὼν διὰ νὰ τὴν προσκυνήσω. Τὰ εἶπα αὐτὰ εἰς τὸν σύζυγόν μου και εἰς τὸν γαμβρόν μου Ἀποστολόπουλον, συνταγματάρχην, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως μὲ ἐπῆραν και ἐπὶ αὐτοκινήτου μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Σημειώσατε ὅτι κατὰ τὴν μετάβασίν μου εἰς τὸν ναὸν δὲν ἐξεχώριζα τίποτα. Οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ σπίτια, οὔτε τὸ αὐτοκίνητον. Ἦμουν σχεδὸν τυφλῆ. Ὅταν μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν ναὸν και μὲ ἔστησαν

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΚΛΙΝΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
3-5-1930

Μία ἀθηναϊκὴ συνοικία ἀνάστατος ἀπὸ ἓνα περιεργόν φαινόμενον. Ἡ συμφορὴ πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. Τὶ συμβαίνει ταχα;

Νῶν πρόβλημα γὰρ τοὺς χριστιανούς, τοὺς χριστιανούς και γὰρ τοὺς ἄλλους τῆς ἀποστολῆς και τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου. Ἐστὶ τὸ πρόβλημα γὰρ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου. Ἐστὶ τὸ πρόβλημα γὰρ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου. Ἐστὶ τὸ πρόβλημα γὰρ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου. Ἐστὶ τὸ πρόβλημα γὰρ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου.



Ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ

ἰατρὸν τὸν ἀπεροσομένον και τὸν ἀπίστον θεοφάνον. Ἐργασίᾳ καὶ μετὰ πηλὸν ἰατρὸν— ἰατρὸν καὶ πηλὸν τὸν 20 εἰς— και μὴ γαστρὴ ἐσθλὴ γαστρίᾳ, ἡ σὺντονα τοῦ ἁγίου τῆς ἐκκλησίας. Τὸν ὑποπέσαν δὲν καταφέρομαι νὰ τὴν ἰδοῦν κατ' ἄνω ὅτι εἶναι τὸ ἀπὸ τὸν πρῶτον και νὰ ἀναγνῶσκῃ εὐδοκίᾳ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐκκλησίας.

Νὰ εἴπω εἰ δὲν γαστρίᾳ ἀπὸ τῆς καὶ μὴ ἔπαυσιν και νὰ μὴ καταφέρομαι κατὰ πηλοσσοφία.

Ἡ εἰκὼν εἰσάγει τὸν λόγον ὅτι καὶ πηλὸν τὸν ἀποστολὴν καὶ ἡ ἀποστολὴ ἢ κατὰ τὸν ἀποστολὴν ἀποστολὴν τῆς ἐκκλησίας.

Ἐπιβατέ νὰ εἴπω τὸ θεὸν.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

— Ὅπως εἰσάγει. Μὰ εἶναι ἀποστολὴ.

**ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΠΗΓΗΝ ΤΗΣ ΚΑΤΣΙΠΟΔΟΥΣ
ΜΙΑ ΤΥΦΛΗ ΕΙΔΕ ΠΡΟΧΘΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ
ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ Ν' ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΟΥΝ
ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΙΑΘΕΙΣΑ.-Η ΚΑΤΑΠΛΗΕΙΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ**

ΣΚΡΙΠ 4-5-1930

κάτω τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου ἔκαμα τὸν σταυρόν μου, ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ προσηλώθην εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὐρίσκετο ἡ εἰκόνα. Τότε σιγὰ – σιγὰ ἢ σκέπη ἢ ὁποῖα ὑπῆρχε μπροστά στα μάτια μου ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ διακρίνω. Καὶ διέκρινα κατὰ πρῶτον τὸ εἰκονισματάκι τοῦ Χριστοῦ. ὁ ὁποῖος ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τὰ μάτια του. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔβλεπα πλέον καλά. Ἐβγήκα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν μόνη μου καὶ μόνη μου εἰσῆλθον εἰς τὸν αὐτοκίνητον, δοξάζουσα τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ ἐθεράπευσεν»²¹.

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ!
ΤΟ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ**

ΣΚΡΙΠ 5-5-1930

Ἀξιοθρήνητη ἦταν ἡ ἀντίδραση τῶν Νεοημερολογιτῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἀφοῦ ἀποφάνθηκαν ὅτι πρόκειται γιὰ ψευδοθαύματα, ἔστειλαν τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ κατάσχει τὴν Εἰκόνα!

ΚΒ. Θὰ ἤθελα νὰ κλείσω τὴν παρουσίαση αὐτῆ τῶν

21) ΣΚΡΙΠ, 4-5-1930.

θαυμάτων μὲ ἓνα ἀκόμη ἐπίκαιρο, λόγω Χριστουγέννων, θαῦμα ποῦ κατέγραψε ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος μακαριστὸς κυρὸς Καλλιόπιος, Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως, στὸ περιοδικό του «Τὰ Πάτρια». Πρόκειται γιὰ τὴν θαυμαστὴ μεταστροφή στὸ Πάτριο ἑορτολόγιο 14 οἰκογενειῶν Βλάχων τσοπάνηδων στοὺς Ποταμοὺς Δράμας. Σὲ αὐτὸ τὸ χωριὸ ζοῦσε ὁ μακαριστὸς π. Ἀνδρέας Ἀνδρεάδης ἀπὸ τὸν Πόντο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μόνος ποῦ παρέμεινε μὲ τὸ Παλαιὸ ἡμερολόγιο, ἐνῶ τὸ ποιμνίό του στοὺς Ποταμοὺς τὸν ἐγκατέλειψε σύσσωμο καὶ ἀκολούθησε τὸ Νέο ἡμερολόγιο, μὲ νέο ἐφημέριο. Διαβάζουμε ἀπὸ τὰ Πάτρια²²:



«Ὁ παπᾶ Ἀνδρέας ἀπεσύρθη στὸ σπίτι του καὶ ἐκεῖ διάβαζε τὶς Ἀκολουθίες τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν Ἑορτῶν, ἐξυπηρετώντας 3-4 μόνο ποῦ δὲν δέχτηκαν τὸ νέο ἡμερολόγιο. Ἀργότερα, κατὰ τὸ 1930 προσετέθησαν στὸ μικρὸ ποιμνίό του καὶ ἄλλες 14 οἰκογένειες, Βλάχοι τσοπάνηδες, ποῦ εἶχαν τὶς καλύβες τους καὶ τὰ μαντριά τους πιὸ ἐξω ἀπὸ τοὺς Ποταμοὺς. Ἡ ἐπιστροφή τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐγίνε κατὰ θαυμαστὸν τρόπον, δηλαδὴ μὲ θαῦμα! Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, οἱ 14 οἰκογένειες τῶν Βλάχων ἐτοιμάζοντο γιὰ τὴν

22) «Τὰ Πάτρια», τόμος Θ', 1993, σελ. 37-39.

μεγάλη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὸ χιόνι ἐκάλυπτε ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Ἡ νοικοκυρὰ μιᾶς οἰκογενείας ἔστειλε τὸ κορίτσι τῆς μὲ ἓνα σταμνὶ νὰ φέρῃ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ, ποὺ ἦταν πιὸ κάτω ἀπὸ τὶς καλύβες τους. Ἡ κοπελλιὰ χαρούμενη καὶ ξέγνοιαστη πήγαινε στὴ πηγὴ σιγοψάλλοντας τὰ κάλαντα τῶν Χριστουγέννων. Στὸ δρόμο συνάντησε ἓναν σεβάσμιο γέροντα μὲ λευκὰ γέννηια καὶ μαλλιά, ὁ ὁποῖος τὴν σταμάτησε καὶ τὴν ρώτησε:

-Τὶ ψάλλης, κόρη μου;

-Τὰ κάλαντα, παπούλη!

Καὶ μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὸν αὐθορμητισμὸ τοῦ παιδιοῦ τοῦ εἶπε:

-Ἐξάσες, παπούλη, ὅτι αὔριο ἔχουμε Χριστοῦγεννα;

-Κόρη μου, τῆς λέγη ὁ ἄγνωστος Γέροντας, Χριστοῦγεννα θὰ ἔχετε μετὰ 13 ἡμέρες καὶ τότε νὰ τὰ γιορτάσετε γιὰ νᾶχετε τὴν εὐχὴ μου.

Ἡ κοπελλιὰ προσπέρασε τὸν Γέροντα καὶ πήγε στὴν πηγὴ, καὶ ἀφοῦ γέμισε τὸ σταμνὶ τῆς γύρισε πίσω, ψάχνοντας γιὰ τὸν παράξενο Γέροντα ποὺ εἶχε χαθῆ. Φθάνοντας στὴν καλύβα τῆς ρώτησε τὴ μάννα τῆς ἂν εἶδε τὸν Γέροντα. Στὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησιν τῆς μάννας τῆς, διηγήθηκε τὴν συνάντησίν τῆς μὲ τὸν ἄγνωστο Γέροντα καὶ ὅσα ἀκριβῶς τῆς εἶπε. Βγῆκαν τότε μαζὶ καὶ ἀπὸ καλύβα σὲ καλύβα ρωτοῦσαν ἂν κανεὶς εἶδε τὸν σεβάσμιο Γέροντα, λέγοντάς τους τι ἀκριβῶς εἶπε στὴ κοπελλιὰ. Βγῆκαν τότε ὅλοι μαζὶ ψάχνοντας στὸ χιόνι μήπως ἀνακαλύψουν πατημασιές, πρᾶγμα ποὺ δὲν βρῆκαν. Τότε κατάλαβαν πῶς ὁ ἄγνωστος Γέροντας ἦταν κάποιος Ἅγιος ἢ ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος τοὺς καλοῦσε νὰ ἐπιστρέψουν στὴν

Ὁρθοδοξία καὶ σὶς Ἱερὲς Παραδόσεις Της».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὰ παραπάνω θαύματα ἀποτελοῦν ἓνα μικρὸ μόνον δείγμα τῶν σημείων ποὺ ἐπιτελέσθηκαν, μιᾶς καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλὰ ἀκόμη, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιαθοῦν σὲ μία μόνον ὁμιλία. Ἀπὸ τὰ σημεία αὐτὰ καὶ τὰ θαύματα, μὲ τὰ ὁποῖα μίλησε ὁ Θεός σὶς καρδιὲς τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς μετέστρεψε στὴν πατρώα εὐσέβεια, δικαιολογεῖται καὶ ἡ ἀπάντηση ἐκείνων τῶν συλληφθέντων Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι στὰ κρατητήρια τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, μετὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα μαρτυρικὰ Χριστούγεννα τοῦ 1924 στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεράποντος στὸ Γουδί, ἀπάντησαν, ὅταν τοὺς ρώτησαν οἱ χωροφύλακες ποιὸς τοὺς ὁδήγησε ἐκεῖ: «Μᾶς ὁδήγησε ὁ Χριστός!».

Πράγματι, ὅπως εἶδαμε παραπάνω καὶ ὅπως πολλὲς φορές ἔχει ἐπισημάνει καὶ ὁ πνευματικός μας ὁ π. Πατάπιος σὶς ὁμιλίες του, τὸν Ἱερό μας Ἀγῶνα δὲν τὸν δημιούργησαν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας! Εἶθε νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι ἀγωνιστὲς ἐνὸς τέτοιου εὐγενοῦς καὶ ὠραίου Ἀγῶνος!

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Σᾶς εὐχομαι καλὰ καὶ ὀρθόδοξα Χριστούγεννα!

N.M.





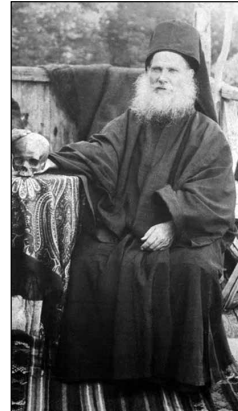
ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ (1873-1938)



Ομακαριστός π. Ἀρσένιος Σακελλάρης γεννήθηκε στην Τσοúκα Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος τὸ ἔτος 1873. Τὸ κοσμικὸ του ὄνομα ἦταν Ἀθανάσιος καὶ οἱ γονεῖς του ὀνομάζονταν Δημήτριος καὶ Χαρίκλεια.

Τὸ 1897 μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἐμόνασε ἐπὶ δεκαετίαν στὸ Κάθισμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας «Ἅγιος Σίμων», ὑποτακτικὸς τοῦ Γέροντος Δανιὴλ τοῦ Πνευματικοῦ. Τὸ 1899 ἐκάρη Μοναχὸς καὶ τὸ 1901 χειροτονήθηκε Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀσκητικοῦ Ἱεράρχου πρ. Καρπάθου Νείλου († 1917), ἐνῶ στίς 14 Μαρτίου 1904 (Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν) χειροτονήθηκε Ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου. Ἀπὸ τὸ 1907 μέχρι τὸ 1914 ὑπηρετήσε ὡς Ἐφημέριος στὸ χωριὸ του.

Στὴν συνέχεια ἀνήγειρε μὲ προσωπικὸ κόπο καὶ ἐπίβλεψη Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ γειτονικὸ χωριὸ Βίτωλη. Μετὰ τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, ὁ ζηλωτὴς Λευίτης συνέχισε νὰ λειτουργεῖ τηρώντας Ἀκαινοτόμητη τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση, γι' αὐτὸ καὶ καταγγελλεῖς κατεδικάσθη σὲ «καθαίρεση» τὸ 1926. Ὁ π. Ἀρσένιος ἔχοντας τὴν συναίσθηση πὼς ἡ ψευδοκαθαίρεσή του ὡς παράνομη δὲν ἦταν ἔγκυρη συνέχιζε





‘Ο συλληθθείς εις Λαρίαν Ιερομόναχος *Αρσένιος μετά την κωνάν του εν σχορ, είν γεννηθών εις τὸ αστυνομικὸν σταθμὸν Λαμίας.

νὰ ἱερουργεῖ. Κατόπιν ὅμως δευτέρας καταγγελίας ἐναντίον του συλλαμβάνεται, ἄνευ ἐντάλματος, τὸ 1928 καὶ ὀδηγεῖται στὸ Αστυνομικὸ Τμῆμα Λαμίας, στὸ ὁποῖο τοῦ κείρουν τὴν κόμη καὶ τὴν γενειάδα, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ νεοημερολογίτου μητροπολίτου Φθιώτιδος Ἰακώβου Παπαϊωάννου.

Μετὰ τὸ «κούρεμά» του ὁ π. Ἀρσένιος παραπέμφθηκε στὸ Πλημμελειοδικεῖο Λαμίας, ὅπου καταδικάσθηκε σὲ 95 ἡμέρες φυλάκιση, ἀλλὰ ἄσκησε ἔφεση καὶ ὀρίστηκε νέα δίκη στὸ Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν. Ἡ δίκη ἔγινε στίς 28 Νοεμβρίου καὶ ὁ 56χρονος τότε Ὁμολογητῆς Ἱερομόναχος καταδικάσθηκε σὲ δίμηνη φυλάκιση καὶ ὀδηγήθηκε γιὰ ἐγκλεισμὸ στίς διαβόητες γιὰ τὴν ἀθλιότητά τους φυλακὲς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος στὸ Μοναστηράκι.

Στίς 4 Ἀπριλίου 1929 συγγράφει ἓνα ἐξαιρετικὸ Ὑπόμνημα πρὸς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖο δημοσιεύτηκε στὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΠΠ» τὴν ἐπομένη. Δύο ἐπίσης πολὺ σημαντικὰ κείμενά του, δημοσιεύθηκαν, στίς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1930, καὶ στὴν ἐφημερίδα «Κῆρυξ τῶν

Σήμερον οὐ κενότι ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν *Αἰδίου ἀποστόλου τοῦ ἐν χερσίν. (Ἁγ. Παύλου) Ἐπιτομὴ ἑορτῆς. (Ἁγ. Παύλου) *20. Ἡ μέρα ἐστὶν ἑορτή, εὐχολογεῖται ἡμεῖς. (Ἁγ. Παύλου)

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 81 Τυπώτης: **ΕΜΜ. ΧΑΝΙΩΤΗΣ** ΤΙΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ

Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἰδιοὺς Μεταφράσεις (Ὀρθόδοξοι ἐπιτόμοι)	Διαβιβάζεται ἀπὸ ἐπιτομῆς ἐν τῶν κ. κ. Εμμ. Χα- νιωτοῦ, Β. Παυλιάνου κ. Α. Κυριακοπούλου	Ὀικονομικὸς Διοικητικὸς Διευθυντής Διευτ. Κυριακοπούλου	Κοινωνικὸν Ἔθρονον (Ἐθρονον Παλαιόθεν) 20 Σφύλλων 1931 (Φεβρουάριον Ἰανουαρίου)
--	---	---	--

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΓΗΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΤΩΝ "ΚΗΡΥΚΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ",

πολογητικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Πανσοφιστοῦ Ἱερομοναχοῦ κ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ

Ἡ ΠΛΑΝΗ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ
ΤΟΥ ΠΑΓΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ὁρθοδόξων»: μιὰ ἐγκωμιαστικὴ ἐπιστολὴ πρὸς Ἀδελφό, ὁ ὁποῖος κήδευσε τὴν μητέρα του ἄνευ ἱερέως, ἐλλείψει γνησίου Ὁρθοδόξου, καὶ ἓνα ἄρθρο μὲ τίτλο «Δογματικὴ παρεκτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Πασχαλίου».

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ

Τὸ π. Σάββατον 6ην Νοεμβρίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἐν τῇ γενετείρᾳ του Βιτωλῖφ Καρδίτσης ὁ Ἀρσένιος Σακελλάρης, εἰς τῶν εὐσεβεστάτων κληρικῶν μας ἀσκήσας καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον τὴν ἀρετὴν.

Λευίτης πλήρης ἀγαθότητος ἀνέκαθεν προσηλωμένος εἰς τὰς ἱερωτάτας παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἕως μέχρι τῆς ἰσότητος του στιγμῆς ἐτήρησεν, ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου μὲ ἀγαθὴν τὴν συνείδησιν, ὅτι διεφύλαξε τὰ Πάτρια καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἐθυσίασε καὶ αὐτὴν τὴν υἰεῖαν του, ἥτις ἀπὸ τὰ πολλὰ δεινοπαθῆματά του ἐκλονίσθη.

Ἄλλὰ περὶ τῆς ἐν γένει δράσεώς του θὰ γράψῃ ἢ ἢ ἀψευδῆς ἱστορία. Ἄς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἱερομοναχοῦ Ἀρσενίου Σακελλάρη.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 28-11-1938

Ἐπειδὴ ὁ Ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ποῦ ἔκτισε, περιῆλθε στὰ χέρια τῶν Νεοημερολογιτῶν (ἀργότερα κήκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1944), ἔκτισε νέο Ἱερὸ Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος ὀλοκληρώθηκε λίγο πρὸ τῆς μακαρίας κοιμήσεώς του.

Μετὰ ἀπὸ διάφορες ἀκόμη περιπέτειες, μὲ συλλήψεις, ὀχλήσεις καὶ παρακολουθήσεις, ὁ ἀείμνηστος παπα - Ἀρσένιος κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ στὴν Βίτωλη, στίς 6/19-11-1938, ἡμέρα Σάββατο.

Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του!





ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Δ' ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ¹

Αγνώως ἀγωνιζόμενος ὁ Σύλλογος ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ ἀδιασαλεύτου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ ὑποδείξας δι' αἰτήσεών του τῆ τε Ἐθνοσυνελεύσει καὶ τῇ Κυβερνήσει τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν αὐτοῦ,

Διαμαρτύρεται δι' ὄλων του τῶν δυνάμεων ἐνώπιον τῆς Σεβαστῆς Δ'. Ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων διὰ τὰ βίαια μεσαιωνικὰ καὶ παπικὰ αὐτὰ πραξικοπήματα, ἅτινα μετέρχεται ἡ Πολιτεία ἐναντίον ἡμῶν τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ζητοῦντος αὐθαιρέτως καὶ βία νὰ ἐπικρατήση ἐν τῷ ξένῳ τοῦ κύκλου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐδάφει τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἡ ἐπίθεσις Στρατοῦ ἐνόπλου ἐναντίον ἀόπλων ἀδελφῶν Ἑλλήνων προσευχομένων ἐν τοῖς Ναοῖς τόσον τῶν Χριστουγέννων ὅσον καὶ τῶν Θεοφανείων, ἢ προξενηθεῖσα τρομοκράτησις τῶν πιστῶν ὡς καὶ οἱ σωματικοὶ μωλωπισμοί, ἀλλὰ καὶ αἱ γοεραὶ καὶ εἰς ἄκρον σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τῶν γυναικῶν, βλεπόντων νὰ κτυπῶσι τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ τέκνα των, εἶνε πράξεις ὄχι μόνον ἀντιχριστιανικαὶ καὶ ἀνθελληνικαὶ, ἀλλὰ καὶ ἀντικρυσ ἀντίθετοι εἰς τὸ Δημοκρατικὸν ἡμῶν πολίτευμα καὶ δὴ ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι.

Διαμαρτύρεται καὶ ἐξ ὀνόματος πάντων τῶν ἐν

1. ΣΚΡΙΠ (20-1-1925).

τῷ Ἐθνει μελῶν αὐτοῦ, καὶ καθικετεύει τὰ ὀρθόδοξα χριστιανικὰ αἰσθήματα τῶν ὡς ἀδελφῶν ἡμῶν Πληρεξουσίων τῆς Σεβαστῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ὅπως προλαμβάνοντες τὰ ἐκ τῆς βίας ταύτης προμηνυόμενα δεινὰ ἐν τῷ πολυκυμάντῳ ἤδη τούτῳ σκάφει τοῦ Ἐθνους ἡμῶν, διευθετήσῃ τὸ ζήτημα ἱκανοποιητικῶς εἰς τὰς ἐλευθέρας Χριστιανικὰς τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων συνειδήσεις, διότι ἄλλως προλέγομεν καὶ διαβεβαιοῦμεν τὴν Σεβαστὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ὅτι ἡ βία δὲν θὰ κατισχύσῃ τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας.

Ἡ δὲ ἱκανοποίησις τῶν ὡς ἀνωτέρῳ συνειδήσεων εἶνε ἀπλουστάτη καὶ ὑπερδικαιοστάτη, ἀφίνουσα ἢ Σεβαστὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἐλευθέρας τὰς συνειδήσεις ἡμῶν, ὅπως ἐκπληρῶμεν ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα ταῦτα μέχρις οὔσυνερχομένης τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν Πατριαρχείων διευθετήσῃ τὸ ζήτημα.

Θὰ ἐπιθυμούσαμεν δὲ νὰ κατανοηθῇ παρὰ πάντων ὑμῶν τὸ βάθος τῆς ἀξίας τοῦ ἀγνοτάτου τούτου Ἀγῶνος ἡμῶν ζητοῦντος - ὡς ἀνωτέρῳ εἶπομεν - τὸ ἀδιασάλευτον τοῦ οἰκοπέδου τούτου τῆς Πατρίδος ἡμῶν (τουτέστι τῆς Πίστεως), ἄνευ τοῦ ὁποίου οὔτε Πατρίς, οὔτε ἐλευθερία δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ
Ἰ.Χ. Σιδέρης

Ὁ Γραμματεὺς
Περ. Γκέτουρας



ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ¹

Ὁ Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων διαμαρτύρεται διὰ τὰ πραξικοπήματα τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος μεταχειρίζεται μέτρα βίας ἀντιχριστιανικὰ ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Δηλοῖ οὗτος ἀφ' ἑνὸς δι' ἐγκυκλίων καὶ δηλώσεων εἰς τὸν τύπον πρὸς ἀποκοίμησιν τῶν ἀπλουστέρων, ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἄλλοι μὲν νὰ ἐορτάζωσι τὰς αὐτὰς ἐορτάς καὶ νὰ τηρῶσι τὰς νηστείας τῶν αὐτῶν τεσσαρακοστῶν εἰς ἄλλας ἡμερομηνίας καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλας, ἀφ' ἑτέρου ὅμως οὐ μόνον τοῦτο δὲν ἐπιτρέπει ἀλλ' ὑπερβαίνει καὶ τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ μόνον δὲν ἐκβιάζει, ἀλλ' οὐδὲ δέχεται μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς νὰ συγκαταλέγηται ὁ μὴ ἐκ συνειδήσεως δεχόμενος τὴν Πίστιν καὶ Παράδοσιν Αὐτῆς.

Ἐξαπέστειλεν κουστωδίας ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων θελησάντων νὰ ἐκπληρώσωσι ἱερόν των καθῆκον, ἥτοι ὡς ὑπαγορεύει ἡ θρησκευτικὴ αὐτῶν συνείδησις νὰ τελέσωσι τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων συμφώνως πρὸς τὸ κανονικὸν ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐτελέσθη καὶ εἰς τόπον τῆς Βηθλεὲμ καὶ τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐπανέφερον ἐν τῇ αἰείποτε φιλελευθέρᾳ Ἑλλάδι ἐν ἐποχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος περίοδον μεσαιωνικῆς βίας, ἣν ἐξήσκησαν οἱ Πάπαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Πρέπει νὰ μάθωσι οἱ διαφωνοῦντες πρὸς ἡμᾶς,

1. ΣΚΡΙΠ (21-1-1925).

ὅτι οὗτοι φερόμενοι καθ' ἡμῶν δὲν μάχονται καθ' ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' αὐτῆς τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς [τῆς Ἐκκλησίας] ἣτις εἶνε ὁ Χριστός.

Ἴνα δὲ μάθῃ τὸ ὅλον τοῦ πραξικοπήματος τούτου, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ πρωτοφανὲς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ πραξικόπημα τῶν ζηλωσάντων τὴν δόξαν τῶν Παπῶν τοῦ Μεσαίωνα, ὑπευθύνων ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκ τούτου θὰ κατανοήσῃ τὸ δίκαιον τοῦ Συλλόγου ἡμῶν καὶ παντὸς ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ κάτωθι:

Πρὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρωτοβουλία τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνέθεσεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅπως ἐρωτήσῃ διαφόρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐὰν ἀποδέχονται ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔλαβεν ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις παρὰ τῶν περισσοτέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ παρὰ τῶν τριῶν Ἀποστολικῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καὶ δι' ἐπιστολῆς του εἰδοποίησε περὶ τούτου τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καίτοι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν, ὅτι εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ ἄκυρος ἀπόφασις μονομεροῦς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, καὶ ὅτι δημιουργεῖται δι' αὐτῆς Σχίσμα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὅτι οἱ προσχωροῦντες πρὸς μίαν τοιαύτην Καινοτομίαν φέρουσι τὸ βᾶρος καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προέβη πρα-

ξικοπηματικῶς ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ μετέρχεται τὴν βίαν, μέθοδον Παπιστικὴν τοῦ Μεσαιῶνος, ὅπως καθυποτάξῃ ἐναντίον τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Χριστιανικὸν Λαόν.

Διὰ τῆς Καινοτομίας ταύτης οὐ μόνον ἐγένετο παράβασις καὶ ἀνατροπὴ τοῦ Ὁρθοδόξου Κανονικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ περὶ Θρησκείας ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τοῦ ἡμετέρου Πολιτεύματος, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικρατοῦσαν Θρησκείαν τοῦ Κράτους τὴν οἰανδήποτε ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀβασανίστως ἐκδιδόμενην ἀντικανονικὴν καὶ κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Κανονικὸν δίκαιον ἄκυρον, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐὰν ἡ Ἱ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδώσῃ ἀπόφασιν τινα, δι' ἧς ἀσπάζεται μίαν αἵρεσιν φερ' εἰπεῖν τῶν Διαμαρτυρομένων, τότε εἶνε ἡ αἵρεσις αὕτη ἡ Θρησκεία, τὴν ὁποίαν ὀρίζει ὡς προστατευομένην τὸ περὶ Θρησκείας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος; Βεβαίως ὄχι· ἀλλὰ ἐκείνη εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου προστατευομένη Θρησκεία, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζει ἡ Οἰκουμενικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Δηλοῖ δὲ πρὸς σύμπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, ὅτι θὰ ἐμμείνη εἰς τὴν πάτριον πίστιν καὶ ἱερὰν πατροπαράδοτον παράδοσιν μέχρι τέλους καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ βία νὰ κατισχύσῃ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

ἈΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ¹

Σχετικῶς λαμβάνομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μιλτιάδου Ἰωαν. Συγγούρη, ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» εἰς ἀπάντησιν τῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς 8 τρέχ. ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Ἐθνους»·

Τὸ Ἔθνος τὸ ἡμέτερον, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τιτλοφορεῖτε τὴν ἐφημερίδα σας, τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας ἀστόχως ὀνομάζετε πεπαλαιωμένας καὶ μεσαιωνοπρεπεῖς ἀντιλήψεις τῶν Χριστιανῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς ἀποτελούσας ἀχαρακτήριστον ἀναχρονισμόν διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ἀλλὰ καὶ ἐκδήλωσιν ἀνόητον ὅσον καὶ θλιβεράν διὰ τὸν γενόμενον ἑορτασμόν τῶν Χριστουγέννων μὲ τὸ ἀληθές Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον, δέον νὰ γνωρίσητε ὅτι θεωρεῖ ταύτας ὡς τὰ τιμαλφέστερα κειμήλια αὐτοῦ, ἅτινα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἐχρησίμευσαν ὡς σῶτεira κιβωτὸς ἐν τῇ ὁποίᾳ διεσώθη ἀπὸ τὸν μέγα κίνδυνον τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς, καὶ αἱ ὁποῖαι πάλιν θέλουν ἀνυψώσῃ τοῦτο καὶ διασώσῃ ἀπὸ πάντα κίνδυνον, ἐὰν ταχέως συνελθὸν ἐγκλωπῶθῃ ταύτας καὶ ἐφαρμόσῃ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ βίον χριστιανικόν. Καὶ δέον ὅπως ταύτας σέβηται πᾶς Ἕλλην ἐκ καθήκοντος καὶ ὀφειλομένης πρὸς αὐτὰς εὐγνωμοσύνης, καὶ οὐχὶ τὰς ἀθεϊστικὰς καὶ νεωτεριστικὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας

1. ΣΚΡΙΠ (11-1-1925).

ἀσπάζονται μόνον οἱ περιφρονοῦντες τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις.

Διὰ δὲ τῆς ἀρθρογραφίας σας ταύτης οὐδόλως τιμᾶται τὸ Ἔθνος ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, τούναντίον δὲ καὶ προσβάλλεται κατὰ τρόπον ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς πᾶς γνήσιος Ἕλλην ὑποχρεοῦται νὰ σκεφθῆ ἂν πρέπει νὰ τιμήσῃ τὸ φέρον τὸν τίτλον «Ἔθνος» χαρτί σας αὐτό.

[...]²

Αὐτῶν λοιπὸν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων πιστοὶ ἐρασταὶ οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων ὡς καὶ πάντες οἱ ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι σεβόμενοι ταύτας καὶ πιστῶς τηροῦντες, ὑποχρεούμεθα οὐ μόνον νὰ τὰς ὑποστηρίζωμεν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀντιθέτους τῶν ἀρχῶν τούτων νὰ ἀγωνισθῶμεν ὅπως ἐκβάλωμεν τοῦ λαβυρίνθου τῶν ἀντιθέτων ἀντιλήψεων τῶν καὶ δώσωμεν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι φερόμενοι οὕτω καθ' ἡμῶν κατὰ τῶν ἰδίων ἐαυτῶν καὶ τοῦ Ἔθνους ἀγωνίζονται καὶ αὐτόθι κτυπῶντες πολεμοῦσιν.

Μὴ λοιπὸν εἰς κέντρα λακτίζετε, ἀλλὰ στήτε ἐν προσοχῇ πρὸ τοῦ τοιούτου Ἱεροῦ Ἀγῶνος τοῦ ὡς ἡμέραι γιγαντούμενου Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἐὰν δὲ ἔχετε ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ πολεμήσητε τοιοῦτον ἀγῶνα, τότε μὴ κρύβεσθε, ἀλλ' ἐνωθῆτε ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει μετὰ τοῦ ὁμοίου σας Ζηνόβιεφ³ καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι δρώντων ὁπαδῶν αὐτοῦ καὶ ἐκδώσατε φερμάνια, ὅτι θὰ ἔλθῃτε εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ὑποτάξῃτε

2. Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο παραλείπεται ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα, ἀναφερόμενο στὸν προορισμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἄσχετο μὲ τὴν θεματολογία τοῦ παρόντος περιοδικοῦ.

3. Γνωστὸς σοβιετικὸς κομμουνιστῆς πολιτικὸς, ἐβραϊκῆς καταγωγῆς καὶ συνεργάτης τοῦ Λένιν.

Αὐτὸν διὰ παντός. Διότι ἄλλο τὸ ἐκ τούτου δὲν σᾶς ὑπολείπεται νὰ πράξετε, ὅταν διὰ τοῦ τύπου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, περιφρονεῖτε καὶ περιῦβρίζετε τὰ ἀγνότερα καὶ ἱερώτερα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Ἔθνους.

Ἐπρεπε ὅμως τὸ «Ἔθνος» σας νὰ γνωρίζῃ ὅτι διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν εἶνε ἀναχρονισμὸς αἱ Θρησκευτικαὶ Πατρικαὶ αὐτοῦ Παραδόσεις, ἀλλ' εἶνε μόνον διὰ τοὺς ἀθέτους τῆς ἐποχῆς.

Ἄν δὲ τὸ «Ἔθνος» σας ἔχει ἀποβάλει τὸ σέβας πρὸς τὰς ἱεράς ἡμῶν παραδόσεις καὶ θεωρεῖ τοῦτο ὡς σοφὸν καὶ φρόνιμον, τότε εἶνε ἀνοίκειον νὰ φέρῃ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἔθνος».

Ἡ ἐπιβολὴ δὲ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου δὲν ἐγένετο ἀκόμη ἀποδεκτὴ οὔτε καὶ ποτὲ θὰ γίνῃ παρὰ τοῦ πλείστου μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τοῦτο καὶ ἀπεφασίσθη σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου - ἀποδεχθέντος αὐτὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου - ὅπως μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων διακανονισθῇ πρωτίστως καὶ ἡ γενομένη ἀυθαίρετος καὶ ἀντικανονικὴ μεταρρύθμισις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ κοιτίδι τῆς Ὁρθοδοξίας τῷ εὐσεβεστάτῳ ἡμῶν Ἔθνει.

Ταῦτα ὡς ἀναγκαιότατα - καθόσον καὶ ὑμεῖς Ἑλλην Ὁρθόδοξος νομίζω - ἐθεώρησα καθῆκον νὰ γνωρίσω ὑμῖν.

Διατελῶν μεθ' ὑπολήψεως

Μιλτ. Ἰω. Συγγούρης



ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ: ΟΙ ΕΞ ΑΥΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΙ¹

Ὅ,τι προεῖδον πάντες οἱ ὀρθοφρονοῦντες ἐπαληθεύει μέ-
χρι κεραίας. Δὲν μᾶς ἤρκεσαν τὰ τόσα ζητήματα τὰ ὁποῖα
μᾶς ἀπασχολοῦν προκαλοῦντα ἐσωτερικὰς ἀναστατώσεις
ὁμοίας τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἡ Ἑλληνὶς Γῆ (σ.σ. λείπει
λέξη), ἀλλ' ἐνεφανίσθη καὶ νέον. Ἡ μανία τοῦ Βενιζελισμοῦ
πρὸς ὄλεθρον τοῦ Ἔθνους ἐπροίκισε τὴν ἀτυχή Πατρίδα μας
καὶ μὲ ζήτημα κατ' ἐπιφάνειαν ἀσήμαντον, πράγματι ὁμως
σοβαρώτατον· τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου.

Αναίσθητος πρὸς πᾶν ἱερὸν καὶ ὄσιον ἢ ἀπαισία Ἐπα-
νάστασις² χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς εἰς αὐτὴν διδομένας συμ-
βουλὰς, χωρὶς νὰ ψυχολογήσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, χωρὶς
νὰ ἀναλογισθῇ τὰς εὐθύνas διὰ τὰ ἀλλεπάλληλα πραξικο-
πήματά της, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ μάθῃ ὅτι τὸν
Μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμόν κατέστρεψαν κυρίως οὐχὶ αἱ ἐξω-
τερικαὶ ἐπιδρομαί, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπὶ χίλια ἔτη ἀντέ-
στη νικηφόρος, ὅσον αἱ ἐσωτερικαὶ διαμάχαι καὶ μάλιστα αἱ
θηρσκευτικαί, μίαν θλιβεράν διὰ τὸ Ἔθνος ἡμέραν, θέλουσα
δῆθεν νὰ νεωτερίσῃ, εἰσάγει ἀντὶ τοῦ τέως ἰσχύοντος Ἰου-
λιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατοῦν
Γρηγοριανόν. Ποία δὲ ἡ κυρία αἰτία; Ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν εἶνε
ἐπιστημονικῶς λανθασμένον³. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ Γρηγορι-
ανὸν δὲν εἶνε, ἔστω καὶ εἰς ὀλιγώτερον βαθμόν; Τίς ὁ λόγος
νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ ἐν διὰ τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν
ὅτι συνέδρια συνέρχονται διὰ νὰ εὐρεθῇ τέλειον ἐπιστημο-

1. ΣΚΡΙΠ (13-1-1925).

2. Αναφέρεται στίς, μετὰ τὸ κίνημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1922,
βενιζελικὲς ἐπαναστατικὲς κυβερνήσεις.

3. Ἡ δικαιολογία αὐτὴ στόχευε στὴν εὐκολότερη ἀποδοχὴ τῆς με-
ταρρυθμίσεως ἀπὸ τὸν κόσμον, σὲ μία ἐποχὴ ἔξαρσης τοῦ θετικισμοῦ.

νικῶς ἡμερολόγιον; Τί θὰ συμβῆ ἂν συμφωνήσουν πάντες εἰς ἓν τέλειον; Θὰ ἔχωμεν νέαν ἀντικατάστασιν;

Ἄλλ' ἔαν περιορίζοντο εἰς τὴν ἀλλαγὴν μόνον τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, σοβαρὰ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπειλητικὴν μορφήν θὰ ἐλάμβανε τὸ ζήτημα. Ἀτυχῶς ἡ μανία τοῦ νεωτερισμοῦ, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῆς, ἡ ἰδέα ὅτι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ θὰ ἐγένετο ἀσυναισθήτως προσέγγισις πρὸς τὴν Δυτικὴν καὶ ἰδίως τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν (σ.σ. ἰδοὺ ἡ πραγματικὴ αἰτία καὶ ὄχι οἱ δῆθεν ἐπιστημονικοὶ λόγοι), ἤγαγε τοὺς κρατοῦντας νὰ ἀποτολμήσωσι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ νέου τολμήματος νὰ μετάρρυθμίσωσι καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐορτῆς αὐτοῦ τοῦ Πάσχα⁴.

Δυστυχῶς δι' αὐτοὺς τὰς προσπαθείας ταύτας ἀνέλαβεν ἵνα ματαιώσῃ ὁ μόνος ἀρμόδιος: ὁ Λαός. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὁ τοσάκις δεῖξας τὴν ἀπέχθειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν⁵, διότι ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔνωσις σημαίνει ὑποδούλωσιν εἰς ξένην Ἐκκλησίαν, ἀπάρνησιν τῶν παραδόσεών του, ὁ Λαὸς ὅστις ἀντέστη εἰς τὴν ἔνωσιν εἰς τὰς δεινότερας του ἐθνικὰς περιστάσεις καὶ υἰοθέτησε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο: Καλλίτερον κίδαριν Τουρκικὴν, παρά Τιάραν Παπικὴν, ἐξεγείρεται καὶ σήμερον ἀπειλητικῶς

4. Τὸ ληστρικὸ ἐκεῖνο συνέδριο τῶν παρανόμων τοῦ 1923, ποὺ οἱ οἰκουμενιστὲς τὸ ἀποκαλοῦν μὲ περισσὸ θράσος «Πανορθόδοξο», εἶχε ἀποφασίσαι καὶ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡ ἀντίδρασις ὁμως τῶν Ὀρθοδόξων, ποὺ περιφρονητικῶς ἀποκαλέστηκαν «Παλαιοημερολογῖτες», ματαίωσε μέχρι σήμερα τὰ σχέδιά τους.

5. Συντρίβονται τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν ποὺ λέγουν ὅτι οἱ «παλαιοημερολογῖτες» ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ τὶς 13 ἡμέρες. Οἱ «παλαιοημερολογῖτες» ἔμειναν μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ἀρνούμενοι τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, ποὺ ἔγινε ὡς προϋπόθεσις γιὰ τὴν οἰκουμενικὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τὴν καινοτομοῦσα τότε Ἱεραρχία.

ἀπαιτῶν ἐπάνοδον εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ἡ προχθεσινὴ ἐπίσημος, οὕτως εἶπεῖν, ἐκδήλωσις τῆς σοβούσης ἡμερολογιακῆς κρίσεως ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ζήτημα ἔλαβε σοβαρωτάτην μορφήν. Τί θὰ συμβῆ τώρα; Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κατὰ τὸ μέγιστον αὐτοῦ μέρος, στηριζόμενος καὶ εἰς τὸ ὅτι πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἄλλαι ὁμόδοξοι χῶραι διατηροῦσιν ἐκκλησιαστικῶς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀπαιτεῖ τὴν εἰς αὐτὸ ἐπάνοδον. Τί λέγομεν θὰ συμβῆ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι ἐὰν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰβηρίτου Μοναχοῦ⁶ μιμηθῶσιν καὶ ἕτεροι πέντε, δέκα, ἑκατὸν κληρικοί; Τί θὰ πράξῃ ἡ Ἐκκλησία; Θὰ προβῆ εἰς διώξεις καὶ τιμωρίας, θὰ ζητήσῃ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀποφάσεών της, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐδεμία βία κατισχύει τῶν ιδεῶν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐνισχύει αὐτάς, ἢ θὰ ἀναμείνῃ τὴν σύγκλησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ ὅποια εἶναι ἄγνωστον ἀκόμη ἂν συνέλθῃ, πόσον θὰ διαρκέσῃ, εἰς ποῖα συμπεράσματα θὰ καταλήξῃ; Τὸ βέβαιον σήμερον εἶναι ἔν: ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀσέβεια τοῦ Βενιζελισμοῦ ἐγένετο αἰτία νὰ ἀναφανῇ σοβαρότατον ζήτημα ἀπειλοῦν αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν περὶ τοῦ Πάσχα ἐρίδων τῶν πρώτων ἑκατονταετηρίδων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπειλοῦν τέλος νὰ γεννήσῃ χάσμα εἰς τὸ ὅποιον ἀναποφεύκτως θὰ καταποντισθῇ ἡ ἑλληνικὴ Φυλὴ. Ἴσως μόνῃ ἢ σύγκλησις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου δώσῃ ὀριστικὴν τινα λύσιν εἰς τὸ πολὺπλοκον ζήτημα. Λέγομεν ἴσως, διότι ὅπως κατήντησε καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ Βενιζελισμὸς, ἀγνοοῦμεν τί τέξεται ἡ ἐπιούσα, ποία θεραπεία εἶνε δυνατή.

ΦΩΤΕΙΑΝΟΣ⁷

6. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἱερομόναχο Παρθένιο Ἰβηρίτη, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνες τὶς ἡμέρας εἶχε λειτουργήσῃ μὲ τὸ Παλαιὸ ἡμερολόγιον καὶ καθαιρέθηκε ἀπὸ τὴν καινοτομοῦσα Σύνοδο.

7. Ψευδώνυμο προφανῶς ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου στάση τοῦ τότε Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΑ (ΚΥΠΡΟΣ)¹

Ἐκ γράμματος ἐπισταλέντος ἡμῖν ἐκ Κύπρου ἀπὸ 24 Δεκ. (π.ήμ.) παρ' εὐσεβοῦς τῆς Ἐκκλησίας τέκνου καὶ ἀποπνέοντος βαρυθυμίαν καὶ ἀπογοήτευσιν διὰ τὰ ἐν τῇ αὐτόθι Ἐκκλησίᾳ συμβαίνοντα, ἀποσπῶμεν ἀσχολιάστως τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει:

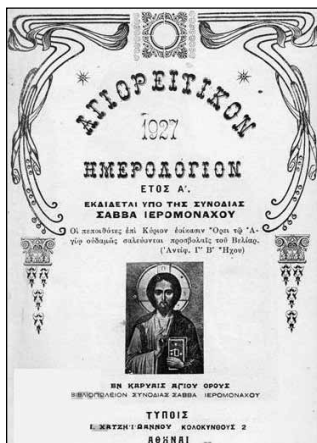
«...Μετέτρεψαν (οἱ ταχοὶ τῆς Ἐκκλησίας) μονομερῶς καὶ αὐθαιρέτως τὸ πανάρχαιον ἐκκλησιαστικὸν μας ἡμερολόγιον, ἐξακολουθοῦντες ἐπιμόνως, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πλείστου Κυπριακοῦ Λαοῦ, νὰ τελῶσι παρανόμως τὰς θείας καὶ ἱεράς λειτουργίας τῶν τε δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τὰς μνήμας ὄλων τῶν ἁγίων Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὸ φράγκικον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ οὕτως οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ γενικῶς ἀπεσκίρτησαν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, οὔτε ἑορτὰς κάμνουν, οὔτε λειτουργίας, οὔτε εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς πρὸς λατρείαν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ μεταβαίνουσι... Οὐδεμίαν ἀκολουθίαν τῆς ἐκκλησίας μας ἠκούσαμεν. Καθ' ἣν στιγμὴν (Σ.Π. ἑορτὴ τῶν Φώτων, κατὰ τὸ γρηγοριανὸν) χαράττω τὰς λυπηρὰς ταύτας γραμμὰς ἀκούω τὸν ἦχον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων, προσκαλοῦντων τοὺς εὐσεβεῖς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀποβάθραν, ὅπως τελέσωσιν τὴν Βάπτισιν... ἐν ᾧ τὰ καταστήματα ἐργάζονται καὶ ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται νὰ ἑορτάσῃ αὔριον (25 Δεκ. π.ή.) τὴν πραγματικὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Παρῆλθον τὰ Χριστούγεννα, ἡ πρωτοχρονιά καὶ τὰ Φῶτα καὶ ἡμεῖς οὐδὲν ἠκούσαμεν ὡς νὰ εἴμεθα κάτοικοι τῆς Ἀφρικῆς... Εἰς τὰ χωρία Παλῶδιαν, Παραμύθαν καὶ ἄλλα, οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἐδίωξαν τοὺς ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν ᾧρα λειτουργίας, προτιμῶντες, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τῆς φραγκοκρατίας νὰ μένωσιν ἀλειτούρητοι... καὶ ἐγὼ πραγματικῶς, ἐὰν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1925 δὲν γίνῃ καμμία ἐπιδιόρθωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας, θὰ φύγω ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν κατάστασίν της».

1. ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ (17-1-1925).

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ (1927)

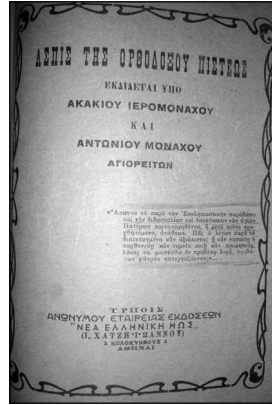
Αρχές του έτους εκείνου κυκλοφορεί τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ ἱστορικοῦ βραχυχρόνιου περιοδικοῦ «ΑΓΙΟ-ΡΕΙΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ» ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο Σάββα τὸν τυπογράφο, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε καὶ βιβλιοπωλεῖο στὶς Καρυές τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Σὲ αὐτὸ τὸ τεύχος, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει ποικίλη πατερικὴ ὕλη, περιλαμβάνεται μέρος τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τοῦ Μιλτιάδου Συγγούρη, τοῦ ἀγωνιστοῦ πρώτου προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, μὲ τὸν ὁσιακῆς μνήμης Γέροντα Δανιὴλ Κατουνακιώτη, ἡ ὁποία θὰ ἐπανεκδοθεῖ, σὺν Θεῷ, σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ἐπόμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας.



Ἐπίσης, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1927 (ἢ 1928, μὲ πιθανότερη τὴν πρώτη χρονολογία¹) κυκλοφορεῖ τὸ βιβλίον «ΑΣΠΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» ὑπὸ τῶν Ἁγιορειτῶν Ἀκακίου Ἱερομονάχου² καὶ Ἀντωνίου Μοναχοῦ³. Σὲ αὐτὴν τὴν ἐκδοση περιλαμβάνεται ἡ Πατριαρχικὴ

1. Τὰ πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη τῶν (συχνὰ ἀχρονολογήτων) ἐκδόσεων τῆς ἐποχῆς πολλές φορές δυσχεραίνουν τὸ ἔργο τῆς χρονολογήσεώς των.

Έγκύκλιος τοῦ 1836 κατὰ τῶν Προτεσταντῶν ἐπὶ Κων/πόλεως Γρηγορίου τοῦ ΣΤ΄, ἡ Πατριαρχικὴ Έγκύκλιος τοῦ 1898 κατὰ τῶν Παπικῶν ἐπὶ Κων/πόλεως Ἀνθίμου, Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἓνα Κείμενο κατὰ τῶν Χιλιαστῶν ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. Ἀκακίου, μιὰ Ἀπάντηση Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Ἀθανάσιο Βῆττο-Δανιηλίδη, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπωντας τὴν γραμμὴ τοῦ Γέροντός του Δανιὴλ Κατουνακιώτου, συντάχθηκε μὲ τοὺς Καινοτόμους συγγράφωντας μάλιστα καὶ σχετικὸ πόνημα⁴, καὶ τέλος μιὰ Ἐπιστολὴ κατὰ Μακρακιστῶν ὑπὸ Μαρκιανοῦ Μοναχοῦ Ἰβηρίτου ἀγιογράφου.



Τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1927 ἐμφανίζεται καὶ ἡ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ». Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἦταν ὄργανο τοῦ «Ἀνεξαρτήτου Λαϊκοῦ Κόμματος τῶν Εὐφρονούντων» τοῦ Γεωργίου Ἀγγελόπουλου καὶ ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερος μὲ τὸ ἡμερολογιακὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο φιλοδοξοῦσε νὰ ἐπιλύσει μὲ πολιτικὸ τρόπο, χρησιμοποιώντας δηλαδὴ τοὺς ψήφους τῶν λεγομένων Παλαισημερολογιτῶν γιὰ νὰ δημιουργήσει ἓνα ἰσχυρὸ πολιτικὸ κόμμα. Ἡ πρὸς ἄγραν ψήφων κατεύθυνση τοῦ ἐντύπου αὐτοῦ, ὅπως φάνηκε καὶ μέσα

2. Μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Όρθοδόξων († 1963).

3. Ἀντώνιος Μουστάκας Καυσοκαλυβίτης, βασικὸ στέλεχος τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος († 1973).

4. Ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ἢ ἡ μετακίνησις τοῦ ἐορτολογίου (Ἀθῆναι, 1926).

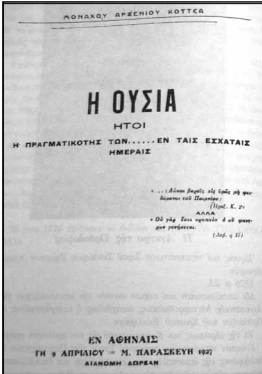
από την σφοδρή, αλλά ρηχή πολεμική του, κατά της ήμερολογιακής Καινοτομίας, δέν είχε τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα, ἀντιθέτως ἀπέτελεσε αἰτία διχοστασιῶν στοὺς Ἀκαινοτομήτους

Όρθοδόξους, ἀφοῦ ἐκτός ἀπὸ τὴν καινοτομήσασα Διοικοῦσα Ἐκκλησία, στρεφόταν ἐνάντια καὶ σὲ Συλλόγους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ποὺ δέν συνεργάζονταν μὲ τὸ κόμμα τους.

Παρόλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσή του ἀντλοῦμε σημαντικότερες πληροφορίες γιὰ τὸν ἱερό μας Ἀγῶνα τότε, ἐνῶ ὡς ἀρθρογράφους συναντοῦμε περισσότερο ἢ λιγότερο γνωστὰ πρόσωπα, ὅπως τὸν λόγιον Ἀγιορείτη π. Γαβριὴλ Μαλικοτσάκη, τὸν π. Βασίλειον Σακελλαρόπουλον, τὸν βουλευτὴ Δημήτριον Βοκοτόπουλον, τὸν Μεσσολογγιτὴ Ἰωάννη Λύτρα, τὸν Κωνσταντῖνον Μαρμαρᾶ, τὸν π. Θεόδωρον Ποῦλο ἀπὸ τὴν Ἰκαρία κ.ἄ.

Ἀξίζει ἐπίσης νὰ σημειωθεῖ, γιὰ τὴν ἱστορία, ὅτι στὸ ἐντυπο αὐτό, μέσα στὰ πλαίσια τῆς πολεμικῆς ποὺ ἀναφέραμε, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ἐγγράφως, ἀπὸ πλευρᾶς Παλαιοημερολογιτῶν, τὸ κήρυγμα περὶ ἀπώλειας τῆς Θείας Χάριτος στοὺς Νεοημερολογίτες (ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶχε ἤδη ἐκφρασθεῖ ἀπὸ τὸ 1926 μὲ συνοδικὴ μάλιστα Ἐγκύκλιον τῆς καινοτομησᾶς Διοικούσης Ἐκκλησίας).





Στις 9 Ἀπριλίου 1927 (ἐκ.ήμ.), Μεγάλη Παρασκευή, κυκλοφόρησε στὴν Ἀθήνα, ὑπὸ τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, φυλλάδιο 8 σελίδων, με τίτλο «Η ΟΥΣΙΑ», μετὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτεται ἡ νεωτεριστικὴ δράση τῶν καινοτόμων Ἱεραρχῶν, κυρίως δὲ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου. Ἐπει-

δὴ ἓνα μῆνα μετὰ σημειώθηκε ἡ ἐπίθεση τοῦ κουρέως Κωνσταντίνου Καραγιαννίδη, ὁ ὁποῖος ἀπέκοψε με ψαλίδι μέρος τῆς γενειάδος τοῦ μητροπολίτου, ὁ Κοττέας θεωρήθηκε ὡς ἠθικὸς αὐτουργός, ἐξαιτίας τῶν ὅσων δημοσίευσε στὸ φυλλάδιό του αὐτό, καὶ ὡς ἐκ τούτου καταδιώχθηκε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, τῇ συστάσει καὶ προτροπῇ τοῦ Καινοτόμου μητροπολίτου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα, καὶ συνάμα ἄγνωστα, βιβλία ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ποὺ ἐκδόθηκαν κατὰ τὸ ἔτος αὐτό, ἀποτελεῖ καὶ τὸ πόνημα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΥΡΙΚΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ», ἓνα μαχητικὸ ἀντιρρητικὸ ἔργο σὲ στίχους. Ποιητὴς του ὁ λόγιος Ἀρχιμανδρίτης Πανάρετος Πολυκάρπου⁵.

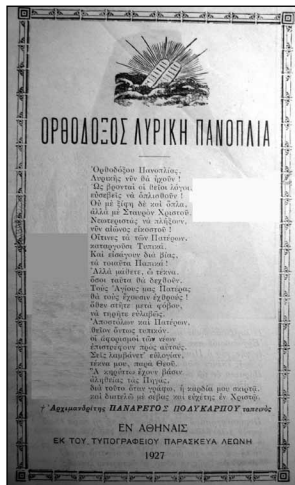
5. Πανάρετος Πολυκάρπου ἐκ Κρήτης († 1943). Ὑποτακτικὸς τοῦ ἐγκλειστοῦ Γέροντος Πολυκάρπου Ἀγιοσαββαΐτου στὸ Ἱουχαστήριο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὰ Κατουνάκια. Κοινοβίασε ἔπειτα στὴν Καλύβη τῆς Μεταμορφώσεως τῶν Καυσοκαλυβίων. Διατηροῦσε στενὲς πνευματικὲς σχέσεις μετὸν Ἅγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως, τοῦ ὁποῖου ἐξέδωσε καὶ προλόγισε τὸ ἔργο του «Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ Σχίσματος» (Ἀθῆναι, 1911). Διακόνησε ὡς Οἰκονόμος στὸ Μετόχι τῆς Ἀναλήψεως τῆς Ἀγιορειτικῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας στὸν Βύρωνα Ἀθηνῶν (στὸ

Τὸ ἐπικὸ αὐτὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ὁ ποιητὴς του ἀποκαλεῖ «λυρικὸν βιβλιάριον», ἀποτελεῖται ἀπὸ 1600 περίπου στίχους καὶ περιλαμβάνει ποιήματα κατὰ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ (λαμβάνει ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν προαναφερόμενη ἐργασία τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Βῆττου κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν), καθὼς καὶ ὑπὲρ τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ ἀναφορὰ καὶ στὸν πολὺ Μελέτιο Πηγᾶ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἀπόσπασμα ἔργου του ἀναδημοσιεύει. Περιλαμβάνει ἐπίσης Εὐχὴ στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ Ἐγκώμια στὴν Θεοτόκο καὶ τὸ Περιβόλι τῆς, τὸν Ἱερὸ Ἄθωνα.

Ἀξίζει νὰ παραθέσουμε ἐπιλεκτικὰ μερικοὺς στίχους:
(Πρὸς τὸν π. Ἀθανάσιο Βῆττο)

*Ἀδελφούς μας, οὐς ὑβρίζεις
καὶ καλεῖς σχισματικούς,
ἀληθῶς ἐγὼ κηρύττω Ὁρθοδόξους τε πιστούς.
Ἀπὸ μέσης τῆς ψυχῆς μου εὐχομαί νὰ εὐρεθῶ,
ἀπὸ τὴν μερίδα ταύτην, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός!*

ὁποῖο τὸν γνώρισε καὶ τὸν ἐκτίμησε ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης), ἐνῶ ἐζήσῃ καὶ στὴν Μονὴ Μεταμορφώσεως τῶν Μολᾶων Λακωνίας, τὴν ὁποῖαν ἴδρυσε ὁ ἴδιος καὶ ἀργότερα, τὸ 1928, στὴν Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς Ἁγίας ἢ Ἁγίας Ἀνδρου, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη τὸ 1943. Διέπρεψε καὶ ὡς ἀγιογράφος. (Οἱ πληροφορίες προέρχονται ἀπὸ σχετικὲς δημοσιεύσεις τοῦ λογίου μοναχοῦ Παταπίου Καυσοκαλυβίτου).



Ἄλλ' ὡς ζηλωταὶ τῶν θείων, θεωροῦνται ἀθληταὶ
ἅπαντες ὅσους διώκουν οἱ νῦν νεωτερισταί!
Αἱ δὲ Μοναχαὶ τῆς Τήνου, αἱ ἀφορισθεῖσαι οὖν,
ἀθλητῶν ἐγὼ στεφάνους βλέπω αὐταὶ νὰ φοροῦν!

(Γιὰ τοὺς νεωτεριστὲς Ποιμένες)

Ἄνδρες ἄγευστοι τῶν θείων,
χωρὶς γνῶσιν τοῦ Σταυροῦ.
ἀπὸ τὰ σαλόνια μέσα, τὰ σεπτὰ μεταρρυθμοῦν!

**Κατὰ εὐσεβῶν κηρύττων, ἴσως θέλουν τὴν εὐχὴν
τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα κ' εὐλογίαν του θερμῆν⁶!**

Ἄς τὴν λάβουν, ἐὰν θέλουν,

οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν εὐσεβῶν

θὰ ζηλοτυπήσῃ τούτους, ἀληθῶς τὸ βεβαιῶ!

**Ἄλλως πως δὲν ἐξηγεῖται ζῆλος ὁ καινοφανῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,**

τῶν Ποιμένων κ' ἡ σπουδῆ.

Ἴνα ὄρια μεταίρουν μετὰ βίας τὰ σεπτὰ

Ἀποστόλων καὶ Πατέρων καὶ δεχθοῦν τὰ Παπικά!

Ἄλλ' οἱ παῖδες ὀρθοδόξων, πάσης τῆς ὑπ' οὐρανοῦ,

ὀμοθυμαδὸν κηρύττουν, ὅτι θὰ περιφρονοῦν

Νεωτεριστῶν Ποιμένων πράξεις ἀντιφατικὰς

Μ' Ἀποστολικὰς τοιαύτας κ' ὑποθήκας Πατρικὰς!

6. Εἶναι προφανῆς ὁ εἰρωνικὸς τόνος ἔναντι τῶν Καινοτόμων φιλοπαπιστῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ διαθέτουν ἀρχεῖακὸ ὑλικό, σχετικὸ μὲ τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἥτοι ἐπιστολές, κείμενα, παλαιὰ βιβλία, φωτογραφίες κλπ., νὰ μᾶς θέσουν αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, κατόπιν ἐπικοινωνίας καὶ συνεννοήσεως (τηλ. 6974819081), ὥστε νὰ ἀξιοποιηθῇ τὸ ὑλικὸ τοῦτο καταλλήλως μέσῳ τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Θὰ πρόκειται γιὰ ἰδιαίτερα πολύτιμη συνεισφορὰ στὴν κοινὴ μας προσπάθεια ὑπὲρ τῶν Πατρίων, διὰ τῆς ἀναδείξεως τῆς ἱστορίας τῶν ἡρωϊκῶν προγόνων μας στὴν Πίστι.

Ὅσοι δὲ τυχὸν ἀνταποκριθοῦν στὴν ἔκκλησί μας αὐτή, θὰ ἀναφερθοῦν τιμῆς καὶ εὐχαριστίας ἔνεκεν στὶς στήλες τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Ἐκ τῆς Συντάξεως

